

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 24 квітня – 1 травня 2014 року № 17–18 (544–545)

БІЙ ПІД ГУРБАМИ – ПРИКЛАД ЗВИТЯГИ

Сімдесят років тому, на Рівненщині, біля села Гурби наприкінці квітня 1944 року відбувся бій вояків Української Повстанської Армії з енкаведистськими формуваннями, які в декілька разів переважали сили повстанців. Але, як писав Іван Котляревський, «любов к Отчизні де героїть, там вража сила не устоїть, там грудь сильніша від гармат». Під Гурбами «вража сила» не встояла перед силою безмежної любові до України її синів і дочок – повстанців і мирних жителів. Енкаведисти зазнали поразки. Лють і бажання помсти наповнили їхні чорні душі. А повстанці вийшли з оточення, не здалися ворогові, вписавши ще одну сторінку в історію лицарської звитяги українців.

Муштровані на каральних акціях, енкаведисти вдалися до терору проти мирних жителів. Вони спалили до тла села Гурби та Антонівці, вбивали жінок і дітей, а тих, кому вдалося врятуватися під час розправи, згодом зловили, закували в кайданки і відправили в Сибір. Проте ніхто з волинян не просив пощади у ворога, не зрадив Україну ні продажністю, ні рабською покорою.

Щороку у квітні сюди приходять і приїжджають люди, щоб вшанувати героїв. Конгрес Українських Націоналістів – одна із партій, які започаткували відзначення подвигу повстанців під Гурбами, докладає зусиль, щоб про чин героїв дізнався світ, а найперше – кожний українець. Адже сьогодні нам знову потрібна Армія Нескорених, готових захищати рідну землю від московської навали до останнього подиху, армія вояків, для яких Україна – понад усе. Бій під Гурбами – приклад патріотизму і лицарської звитяги для кожного українця, який має усвідомити, що його найперший і головний обов'язок – захист Батьківщини.

На світлинах: так відзначали 70-річчя бою під Гурбами

ПИЛЬНУЙ

ХТО І КОЛИ ЗАХИСТИТЬ ДОНЕЧЧАН

22 квітня у Слов'янську знайдено тіла двох людей, в одному з яких уже впізнали депутата Горлівської міської ради Володимира Рибака. В обох – розрізані животи, на тілі – сліди катувань. Вони були утоплені ще живими у річці Сіверський Донець біля Райгородка, до тіл – прив'язані рюкзаки з піском. Володимира Рибака викрали 17 квітня в Горлівці представники так званої Донецької народної республіки після проведеного мітингу «За єдину Україну». Володимир Рибак намагався пройти до міськвиконкому, щоб зняти прапор «Донецької народної республіки», але на вході в будівлю з даного приводу у нього відбувся конфлікт з терористами, які захопили Горлівську міську раду. Після цього, коли він з товаришем йшов проспектом Перемоги, о 18.00, біля них зупинився автомобіль, з якого вийшли особи в балаклавах і комуфляжі, заштовхали депутата в машину і повезли в невідомому напрямку.

«Зараз будемо проводити слідство, оскільки раніше було зареєстровано кримінальне провадження за ч. 2 ст. 146 КК України «незаконне позбавлення волі або викрадення людини», – розповів начальник Горлівського МУ Андрій Крищенко, який перебуває на лікарняному, після того, як його побили терористи під час захоплення приміщення міліції, але роботу правоохоронців координує.

Вчергове збрехавши, російські ЗМІ повідомили, що виявлені тіла належать «ополченцям, які загинули від рук Правого сектора».

Терористи фактично взяли в заручники мешканців усієї Донецької області і вбивають тих, хто за єдину Україну. 13 березня після мітингу на центральній площі Донецька було вбито 22-річного Дмитра Чернявського і покалічено кілька десятків мітингуючих.

Хто і коли захистить донеччан?

Марія ОЛІЙНИК

Продовження теми на 12-й стор.

ВАКХАНАЛІЯ РУСИЗМУ

ПОМСТА МУСТАФІ ДЖЕМІЛЄВУ

Колишньому голові Меджлісу кримськотатарського народу, народному депутатові України Мустафі Джемілєву на 5 років заборонили в'їжджати до Росії, включаючи Крим.

У повідомленні прес-слуби Меджлісу зазначається, що 22 квітня вранці Джемілєв разом із заступником голови Меджлісу Асланом Омер Киримли виїхали з Криму до Києва. Під час перетину кордону Криму з Україною Джемілєву вручили «Акт повідомлення про відсутність дозволу на в'їзд в Російську Федерацію».

«Ми, що нижче підписалися, склали цей акт про те, що на підставі постанови про недозвіл на в'їзд іноземному громадянину №140 (ЗКС) 13-1087 від 19 квітня 2014 року, Мустафі Джемільову 13.11.1943 року народження, громадянину України, закритий в'їзд на територію РФ на підставі п.1. ст.27 Федерального закону «Про порядок виїзду з Російської Федерації та в'їзду в Російську Федерацію» терміном на 5 (п'ять) років до 19 квітня 2019», – йдеться у зазначеному акті, фото якого подає прес-служба Меджлісу.

За словами Джемілєва, якщо протягом останнього часу на територію Криму був заборонений в'їзд представникам багатьох авторитетних міжнародних організацій та дипломатам, то вручене йому «рішення» – це ніщо інше, «як показник того, з якою цивілізованою державою ми маємо справу».

Лідер кримських татар також заявив, що незважаючи на будь-які «постанови» приїде до Криму. Джемілєв зазначив, що у Росію їздить нечасто. Якщо не рахувати останньої поїздки в Москву, то останній раз я був у Росії 1986 року, коли повертався із тюрми Магадану.

«Чому заборонили в'їзд у рідний Крим, буду, звичайно, з'ясовувати, – каже політик. – Тим більше, що мені постійно ідуть сигнали, мовляв, Путін знову хоче зустрітися… Поки що в мене декілька поїздок. Спочатку в Астану на форум по Україні. Там багато проросійських елементів збирається, хочу шороху навести. Потім – Берлін, мене запросили в Бундестаг. А через тиждень чи більше обов'язково повернуся до Криму…»

Також, за повідомленням прес-служби Меджлісу, у вівторок Джемілєв планує зустрітися в Києві з віце-президентом США Джо Байденом та директором американського банку Bank of America.

Нагадаємо, 19 квітня прикордонники самопроголошеної «влади» в Криму не хотіли пропускати на півострів лідера Меджлісу кримськотатарського народу Рефата Чубарова та екс-лідера Меджлісу Мустафу Джемілєва нібито через те, що прізвище Джемілєва – у списку персон нон грата. Однак, через певний час їм все-таки дозволили в'їхати до Криму.

Забороняючи в'їзд на Батьківщину Мустафі Джемілєву, одному з найавторитетніших у світі громадських діячів, Кремль вдається до найбрутальніших і ниций методів помсти людині, для якої найвищою цінністю є свобода. Русизм (російського нацизму), як і його апогеи, моралі не має.

Г. ДІДИК

ОКРЕМА ДУМКА

КРОЛІ ТА УДАВИ

Два повідомлення одного дня:

1. Росія заборонила в'їзд на територію Криму терміном на 5 років Мустафі Джемілєву.

2. У рамках наради уповноважених представників залізничних адміністрацій Росії, України та Білорусі були опрацьовані пропозиції щодо встановлення загальних обсягів руху пасажирських поїздів у з'єднаннях зі станціями Криму у графіку руху 2014–2015 років.

Отже в сухому підсумку маємо таке: народний депутат України, багаторічний в'язень радянських таборів, правозахисник, перший голова Меджлісу кримськотатарського народу окупаційним режимом Росії позбавлений права жити у себе вдома, на своїй батьківщині. А тисячі громадян тієї ж Росії та союзної їй Білорусі, наче нічого й не було, і далі не тільки відпочиватимуть в анексованому Криму, але й діставатимуться туди територією України, користуючись послугами Укрзалізниці. Гадаєте, за таких обставин Крим повернеться колись до складу України?

Цікаво, чи погоджувалися згадані «пропозиції щодо...» з МЗС, Держприкордонслужбою, СБУ, зрештою з Кабміном України? Чи, можливо, навіть в умовах неоголошеної війни кожне відомство веде свою зовнішню політику, часто відмінну від національних інтересів держави, з бюджету якої воно годується?

Як на мене, російські та білоруські відпочивальники (адже у цих країн спільний митний простір і відсутній прикордонний контроль між ними) повинні діставатися до Криму через паромну переправу або літаками, причому не через повітряний простір України. Це було б адекватною відповіддю агресору. Не можна заохочувати Путіна поступками.

В цьому зв'язку навіть не подив, а обурення – на тлі розперезаності Росії, яка вже й пам'ятну медаль з нагоди захоплення Криму карбує, та заохочуваних нею сепаратистів – викликають ялові заяви бютівського керівництва держави про надання на відкуп місцевим радам запровадження офіційного статусу російської мови, про готовність призначити запропонованих сепаратистами голів Донецької та Луганської адміністрацій тощо. Мабуть, ініціатори цих меседжів не читали повісті Фазиля Іскандера «Кролі та удави».

Розумію, що ініціатива Юлії Тимошенко щодо створення Всеукраїнського руху опору є передвиборним піар-ходом. Але з іншого боку це й ознака недовіри до власних соратників, які сьогодні обіймають посади в. о. Президента країни, Прем'єр-міністра України та Голови РНБО.

Бо й справді, живемо так, начебто нічого не сталося.

Біля станцій метро всім охочим і далі роздають медведчуківську газету «Вєсті», до якої віднедавна долучився ще й телеканал.

Про кадрові призначення годі й говорити. З останнього: Петро Пантелеєв зі списку кандидатів до Президентського кадрового резерву «Нова еліта нації» 2013 року (тобто за президентства Віктора Януковича) перекочував у крісло очільника Шевченківського району столиці. Відповідний указ підписав нинішній в. о. Президента.

Як відомо, країни ЄС, США, ряд інших держав після анексії Криму запровадили бодай-якісь санкції до Російської Федерації. Цікаво, коли до цих санкцій приєднається керівництво України?

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

БАТЬКІВЩИНА В НЕБЕЗПЕЦІ

КОНТРРЕВОЛЮЦІЯ НА ДОНЕЧЧИНІ

Марія ОЛІЙНИК

З піснями «Русские идут...» захоплюються приміщення міліції, міськрад, СБУ, аеропортів, військових частин, телебачень і… навіть котелень (?!), всього, що їм заманеться. Заходять, забирають зброю, зривають державний прапор України, встановлюють державний прапор Російської Федерації та прапор «Донецкой Республики» – ліквідованої громадської організації, проти керівників якої, Дворяткіної та Пургіна, порушені кримінальні справи за ст. 109 та 110 КК України за посягання на територіальну цілісність і недоторканість України. Офіцери армії РФ призначають нових начальників міліції, міських голів замість тих, хто не підтримав штурми озброєних до зубів захоплювачів приміщень. Сепаратисти, терористи, диверсанти, «зельониє чєловєчки» безпощадно б'ють тих, хто проти, незалежно чи то міліціонер, чи то чиновник, чи просто випадкові громадяни, які зустрілись на дорозі оп'янілих і озвірілих терористів. Чи захисників приміщень, як це сталося в Маріуполі. Б'ють на очах міліції, яка… не втручається!!! Завозять у захоплені приміщення зброю, коктейлі Молотова і все, що терористам треба для комфортного проживання і функціонування. Відключають українські телеканали, включають російські. Мають колосальне фінансування через бізнес-сім'ю Януковича, яка в бігах, та через її місцеві зв'язки, які ніхто не порушував. Місцева влада ПР хоче вдруге реалізувати сценарій – як в 2005 році за Ющенка, коли центральна влада «здала» схід «донецьким».

Реакція міських голів різна, але в основному вони підтримують такий розвиток подій. Наприклад, міський голова Макіївки Мальцев з 14 квітня пішов у відпустку. Секретар міськради Толстикіна спокійно того ж дня провела позачергову сесію на якій «депутаты единогласно одобрили проект решения в поддержку народной инициативы о проведении референдума о дальнейшей судьбе Донбасса». На сесії був і народний депутат України від Партії Регіонів Віталій Борт, який заявив, що «мы должны обязательно отстоять проведение референдума, с помощью которого решить, как мы будем жить дальше». Ось такий цирк. Треба розуміти, що приміщення міськради і захопили для того, щоб цей Борт і йому подібні «хозяева донецкой земли» вирішили провести референдум про федералізацію. Ось такі хитрозумні донбаські грабіжники.

Міський голова м. Слов'янська Неллі Штепа спочатку підтримала терористів, а коли декілька сотень вилученої зброї були роздані місцевому криміналітету і в місті почались розстріли та мародерство, Штепа сказала правду – владу захопили нетутешні: «Дії з повалення місцевої влади проводяться за підтримки місцевої православної церкви. «П'ять днів тому зібралися ці «повстанці» за містом Артемівськом на трасі в двох КамАЗах. Повні КамАЗи озброєних людей. Після цього, за погодженням з нашим місцевим православним батюшкою Віталієм, вони розмістилися у нього в православному центрі!.. До них приєдналося близько 300 людей, яких запрошував о. Віталій. Це колишні афганці, колишні військові, які теж підключилися до цієї повстанської армії», – сказала вона в інтерв'ю.

За це терористи захопили Неллі Штепу, раду розпустили, призначили нового міського голову Пономарьова, призначили депутатів, ввели комендантську годину, заборонили роботу журналістів, а незгодних захоплюють, грабують циган, полюють на україномовних. У Дніпропетровську виловлюють сепаратистів, а в Слов'янську – українців. На в'їздах барикади, де стоять озброєні терористи в масках, зупиняють машини для огляду. Місто повністю перебуває в руках терористів, а не української влади. Вимоги терористів весь час змінюються. Просять Путіна про допомогу. Така ж ситуація в Краматорську і вже в багатьох містах і селищах Донбасу.

А де ж наші правоохоронці? Де ж наше СБУ? І як могло таке статись?

У чому ж кадрова помилка нової влади, яка за квотою партії «Батьківщина» призначила донецьких обласних керівників: облдержадміністрації, міліції, СБУ? Відповідь на це мило «обгрунтував» Юрій Луценко на передачі «Прямим текстом» 10 квітня на ТВ «ЗІК» Луценко розповів, що саме він запропонував Турчинову призначити головою Донецької облдержадміністрації Рената Ахметова. І що Ахметов займає виважену позицію і «просуває» сепаратистів до діалогу. А призначили узгодженого з Ахметовим Сергія Таруту, який просто озвучує те, що треба Ахметову. За Луценком, мовляв, путінська окупація становить загрозу для українських товстосумів, і ті, через побоювання втратити свій бізнес, почнуть наводити порядок у регіонах. Насправді це виявилось колосальним прорахунком нової влади або простою брехнею, а незабаром стане злочином. Бо область опинилась фактично в руках кадрів Януковича.

Розмови про призначення найбагатшого мешканця України, власника холдингу СКМ, президента ФК «Шахтар», власника імперії «заводів, газет, пароплавів» і найближчої до Януковича людини, бізнес якого тісно пов'язаний з РФ, настільки підозрілі, що просто дивуєшся, як таке могло прийти в голову Луценку і чому це втілив у життя Турчинов (читай Тимошенко)? Чому замість того, щоб Ахметовим зайнялись слідчі органи, нова влада призначає його на роль миротворця з сепаратистами? А насправді з озвірілими озброєними бойовиками, які захоплюють телеканали, аеродроми, адмінбудівлі і все, що їм потрібно зі згоди замінених Ахметовим на своїх начальників обласних СБУ та міліції. Для побудови Автономної республіки «Люкс» з центром у резиденції Ахметова у Донецькому Ботанічному саду? Адже переважна більшість донеччан знають: щоб припинити збройний шабаш на Донеччині, треба відправити за грати лише одну людину. Ця людина багато років хазяйнує на Донеччині, вона керує і колишніми і новопризначеними керівниками силових структур. Сьогодні начальника СБУ поміняли вдруге, Іванова на Рудницького. Хоча безпосередні організатори шабашу – народний депутат України Микола Левченко та секретар Донецької міськради Сергій Богачов.

Саме Левченко 28 лютого 2014 року на сесії Донецької міської ради попросив надати своєму другу Павлові Губарєву слово для виголошення ультиматуму про невизнання влади в Києві та референдум про подальше перебування Донбасу у складі України. Саме Левченко допоміг зі сценою на мітингу на пл. Леніна наступного дня 1 березня 2014 року, де Павло Губарєв перед натовпом у 7 тисяч, а не 70 тисяч (!) проросійських мітингарів (як подають російські ЗМІ), проголосив себе «народним» губернатором Донбасу і, перекривши вул. Артема, безперешкодно, за допомогою ДАІ пішов з натовпом до приміщення Донецької обласної ради, зірвавши державні прапори України та вивісивши державні прапори Російської Федерації та ліквідованої Донецької республіки. Там дивним чином у вихідний день, суботу, перебував Донецький міський голова Лук'янченко та секретар Донецької міської ради Богачов з деякими депутатами на кшталт українофобки Мармазової, які нібито на вимогу Губарєва і мітингувальників попросили зібрати позачергову сесію міськради і ухвалити всі пункти ультиматуму. Що негайно вони зробили, принесли це рішення і зачитали, відзвітувавшись перед Губарєвим. П.2 цього документа такий: «Поддержать инициативу о проведении Референдума на территории Донецкой области о дальнейшей судьбе Донбасса и обратится к депутатам Донецкого областного совета о немедленном назначении вышеуказанного Референдума на территории Донецкой области».

І, о чудо, вже в понеділок, у порушення Регламенту, 3 березня о 10 годині збирається сесія Донецької облради з одним питанням – прийняти всі пункти ультиматуму Губарєва – голови «Народного ополчення Донбасу». Але голова ради Федорук подає у відставку, і сесія змушена спочатку обрати голову, яким стає Шишацький, котрого звільнили з посади голови Донецької ОДА, а не Губарєв. На сесію начальник облміліції генерал Романов приводить Губарєва з декількома десятками мітингарів, які зривають подальше проведення сесії, виголошують, що приміщення оточено озброєними мітингарями і вимагають проголосувати за свій ультиматум (хоча всі вимоги ультиматуму були в заготовленому рішенні) та проголосувати за нього – «народного» губернатора замість Шишацького. Сесію закривають. Депутати розбігаються. А мітингарі після двох годин руйнування дверей, вікон, парканів уперше штурмом захоплюють Донецьку ОДА. Обидва «рішення» і міської ради, і облради оскаржені прокуратурою в Адміністративному суді та призупинено їх дію. Прокуратура сьогодні єдина структура, яка не повністю керується терористами.

5 березня з Донецької облради, де також розташовується обласна державна адміністрація, вивели «народне ополчення», яке дві доби утримувало сесійну залу облради, через повідомлення про замінування, зняли з будівлі російський триколор та повернули український прапор.

А вже 5 березня увечері ці ж особи знову штурмом захопили приміщення, вийшли на «козирок» над входом у будівлю, повісили банер забороненої організації «Донецька республіка» і три прапори Російської Федерації, зірвали і викинули українські державні прапори. Кількість мітингарів – усього 500 осіб, не більше. Вони вимагають виходу Донбасу із складу України, признають своїм «народним губернатором» «вибраного» на мітингу командира «Народного ополчення Донбасса» Павла Губарєва. Скандують «Росія», «Путін, помогі», «Крим, Донбас, Росія».

Весь цей час приблизно 300 правоохоронців, які «охороняють» будівлю, як і раніше, стоять неподалік від входу до облради та ОДА, мовчки і спокійно спостерігають за захопленням приміщення, наругою над державним прапором України тощо. Сепаратисти розгромили бухгалтерію, кімнату ветеранів, казначейство, і вдруге міліція вночі звільнила приміщення від усього 70 осіб, які перебували в облраді.

Третій штурм і захоплення відбулися 6 квітня після мітингу на пл. Леніна під

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

крики «Росія», «Крим-Донбас-Росія», «Путін помогі». Захоплення триває досі. Сценарій – як і раніше. Перекриття вулиць, наруга над українським прапором, вивішування державних атрибутів РФ та «Донецької республіки». 7 квітня «взяли» приміщення обласного управління СБУ разом з автівками начальника та його заступника, обмундируванням, в яке переодяглися сепаратисти та 200 автоматів Калашникова, які завезли на автівках начальства СБУ в Донецьку ОДА. Міліція зникла. Спокійно завозяться коктейлі Молотова, пісок, шини, арматура, їжа. Одне слово, все що необхідно озброєним бойовикам. А наші народні депутати від ПР продовжують розказувати казочки про те, що наші мирні донеччани борються за свої права: другу державну мову, федерацію.

Дивним чином, коли було заявлено, що в ніч з понеділка 7 квітня на вівторок мали б черговий, третій раз очистити приміщення облради, прибігли до терористів нібито на переговори – Левченко та Ахметов і зірвали операцію, довівши, що автором сепаратистського шабашу в Донецьку є ніхто інший, як сам Ахметов та ПР. Дестабілізація в регіоні йому якраз на руку. Це і є його головний козир у шантажі Києва. Саме в понеділок, 7 квітня, в Донецьку побувала Юлія Тимошенко, яка, як повідомляють ЗМІ, зустрівшись з Ахметовим, заявила, що вона теж, як і Ахметов, побачила в Донецьку «мирних» людей і ситуацію треба вирішувати за допомогою мирних переговорів!

А 11 квітня в Донецьку вже на вуха Яценюка, Наливайченка, Яреми, Авакова та інших членів уряду вилився колосальний шквал дезінформації та брехні від міських голів Донецька, Луганська, Харкова та переговорника Ахметова. Мовляв, прості мешканці, які мирно вимагають: ввести другу державну російську мову (і це за відсутності першої); ухвалити закон про проведення місцевого референдуму (про якусь долю Донбасу); увімкнути російські канали; децентралізація влади на предмет фінансово-економічної незалежності від Києва. Розрахунок Ахметова був геніальний і простий. Він зробив ставку на підконтрольних йому «сепаратистів», тотальну приватизацію міліції Донецької області та подальший саботаж нею всіх вимог центральної влади щодо наведення порядку в області. У ситуаціях, подібних до сьогоднішньої, контроль над силовими структурами виходить на перший план.

Із цим завданням Ахметов впорався просто чудово. Аваков замінив начальника облміліції генерала Романова на людину, яка керувала раніше службою безпеки ДТЕК, яка належить Ахметову, – Костянтина Пожидаєва, а той оперативно наповнив керівництво міліції області старими, перевіреними кадрами – справжніми церберами Донецького клану, які ненавидять все, що пов'язано з Україною в цілому, і Майданом зокрема. Жодні звернення про ротацію міліції після розгрому мітингу 13 березня за бездіяльності міліції не виконані.

І ні слова про те, що це не мирні, а озброєні до зубів терористи, які аж ніяк не мирно ввійшли в приміщення СБУ, захопивши зброю, і ні слова про те, що «мирні наші рєбята» працюють виняткново під прапорами РФ, остервеніло нищачи державні символи України: пропори, герб, вимагають не просто референдуму, а референдуму на предмет приєднання до РФ. І що ці «мирні» вбивають і калічать тільки за те, що люди тримають синьо-жовту символіку, як це сталося 13 березня на пл. Леніна в Донецьку, де було зарізано 22-річного Дмитра Чернявського та покалічено десятки людей, які й досі лікуються. При повній бездіяльності міліції чи навіть сприяння. І що вже на той час **на Донеччині працювали офіцери РФ**.

Вони нічого цього не сказали. А даремно.

Бо вже сценарій, який запланували олігархи України, а саме – створити донецький паханат, щоб Київ не втручався в їхню діяльність, дав збій. Міліція, яка тільки кришувала бізнес, чекає російських зарплат, більша частина співробітників СБУ працює на ФСБ, місцеві ради – чиста фікція або лігвища сепаратистів. Управління цією публікою вийшло з-під їх контролю. Це показали події в Слов'янську, Горлівці та інших містах, де офіцери РФ у камуфляжах призначають начальників міліції, проганяють з посад голів міськрад членів ПР, призначають своїх і вимагають приєднання до РФ, а не створення федерації. Покваписвя і Путін, показавши, що шістки, завдяки яким Крим незаконно був приєднаний до РФ, йому вже не потрібні.

Тому після подій у Слов'янську вирішено було терміново скликати надзвичайний з'їзд депутатів усіх рівнів Донецької області під гаслами «Сильний Донбасс – сильная Украина» та «Донбасс без оружия». Кілька тисяч регіоналів, без державних прапорів України, без жодного виступу державною мовою, позичивши у Сірка очі, проголосували резолюцію: про державність другої російської мови за повної відсутності в області першої; ліквідацію обласних державних адміністрацій і заміну їх на виконавчі комітети; неприпустимість придушення мирних акцій протесу, прохання скласти зброю і вернути всі протестні заходи в правове поле. Схоже, що «мирні» протестувальники їх не почули. І у ПР є єдиний вибір: визнати ненависну їм центральну владу, спільно з нею зхнищити відверто проросійських диверсантів і ненависників України. Адже ідею виходу з складу України і приєднання до РФ не підтримують у Донецькій області. Але для цього треба усвідомити, що це не громадянська війна в Україні, а кримський сценарій РФ. Треба негайно діяти, висловити своє ставлення до дій озброєних терористів, а не розповати казки про мирних мешканців, вимоги яких треба задовольнити.

А для цього варто знати, що являють собою радикальні проросійські рухи на Донеччині, керівники яких на своїх акціях збирали максимум до 100 осіб і не мали жодного впливу. Керівники цих організацій координують свою діяльність з депутатами держдуми РФ, Євразійським союзом молоді.Треба знати, чиї накази вони виконують та ким сьогодні щедро фінансуються. Є декілька сотень ідейних, стільки ж проплачених і все. І не потрібно вимоги малочисельних радикальних проросійських організацій видавати за вимоги донечан. Адже в дестабілізації регіону зацікавлений не тільки Кремль, а й ПР, яка через тупість балансує між бюджетним федералізмом, сепаратизмом, залишаючись нібито в тіні але мобілізуючи місцеве населення на протести в сьогоднішніх непростих економічних умовах. Іншими словами, серед окупантів є декілька груп.

Перша: диверсанти у військовій формі чи без, зі зброєю чи без, з чітким планом захоплення адмінприміщень, телецентрів, військових частин, блокування доріг, з грошима, команди яких покірно виконують інші групи.

Друга: найманці за гроші – 500 доларів за штурм і чергування всередині, 500 гривень – «за постояти» зовні.

Третя: ті, які «живуть» в СССР всі ці 23 роки і мріють туди повернутися.

А тепер питання до влади. З ким вона хоче вести переговори? Кого вона має на увазі, коли каже, що треба їх переконувати? Чи має влада бодай зелене поняття про ці речі? Схоже, ні.

Владі у Києві не слід кілька днів підряд оголошувати про антитерористичні операції, а потім їх припиняти, висувати ультиматуми і не робити абсолютно нічого. Сьогодні без силових дій вже не обійтись, хоча можна було це зробити в період з 1 березня аж до подій 12 березня у Слов'янську, коли до зубів озброєна група «зелених чоловічків» у комуфляжах та балаклавах приїхала на двох мікроавтобусах, виламала решітки з вікон, вибила вікна і застосувавши сльозогінний газ захопила приміщення міліції та зброю. От про яких «мирних» мітингувальників брехали напередодні в Донецьку Арсенієві Яценюку. Запевняли, що тільки мирні переговори треба з ними проводити. І запевнили, бо саме Яценюк винуватий, що 12 квітня захоплення адміністративних будівель з Донецька трансформувалося в область. Адже він доручив мирно, без зброї, домовлятися з терористами Ахметову, Таруті, Тимошенко.

Заява Ахметова про те, що він виступає за мирне врегулювання російсько-української кризи, з'явилася відразу після нападу Росії на Україну, але зовсім незрозуміло, кому вона була адресована. Путінські агресори в ній не згадувалися, депутати Донецької облради та міськради – теж... До кого ж апелював олігарх? Гадати безглуздо, і ось чому. Майже від початку вуличних протестів у Києві Ахметов теж закликав до миру. І теж – абсолютно абстрактно. На ділі ж саме під його мирні заклики на «антимайдан» натовпами звозили з Донбасу спочатку заляканих бюджетників, а згодом – бандитського вигляду чоловіків, хоча він міг перешкодити виїзду криміналітету до Києва. Але не перешкодив. Його заклики сьогодні до мирного врегулювання конфлікту на Донеччині показали, що це лише словесна завіса, щоб виграти час для терористів, а не вгамувати їх, як це зробив Ігор Коломойський на Дніпропетровщині. Власні суди, власна міліція, власна податкова адміністрація та багатосоттисячні футбольні фанати, які й досі кричать «бей хохлов», такого «арсеналу» цілком достатньо, щоб припинити кремлівський сценарій, який здійснюють «туристи Путіна» й місцевий криміналітет. Проте диверсантів ніхто не вгамовує, не робить цього і центральна влада, яка щиро вірить Ахметову – всупереч очевидним фактам вірить вже навіть тоді, коли ллється кров не Донецьких євромайданівців, а таких міліціонерів як в.о. начальника Горлівської міліції Андрій Крищенко та інших, які залишились вірні присязі. Вже навіть тоді, коли убитий капітан СБУ Геннадій Беліченко та 9 поранених під час проведення антитерористичної операції в Слов'янську. Чому? Чи не пора призначити на посади керівників силових міністерств фахівців, які б адекватно реагували на події, а не займались «договорняком» в ім'я майбутніх виборів Президента України, які можуть і не відбутися. Сьогодні погляди усього світу прикуті до Донбасу. Всі б'ються над питанням, хто винен та що робити. Аналізуючи наростання захоплень будівель на Донбасі, події в Харкові у Великодні свята як відповідь на припинення владою антитерористичної операції та заклики здати зброю та залишити захоплені адмінбудівлі, опиняєшся перед вибором: у центральній владі сидять або ідіоти або зрадники України.

22 квітня 2014 року

 ТОЧКА ЗОРУ

ГОЛОВНІ ВОРОГИ ВОЛОДИМИРА ПУТІНА

Телевізійні "прямі лінії" Володимира Путіна завжди були однією з головних подій, які обговорювали політики, журналісти та прості громадяни. Розпочались вони з анекдотів – Путін на початку своєї кар'єри виступав у ролі своєрідного Діда Мороза, до якого співгромадяни могли звернутися з проханнями ялинку на центральній площі поставити або воду провести. Але тепер «пряма лінія» стала справжньою демонстрацією імператорської величі. Тепер з Путіним уже не сперечаються, у нього особливо навіть нічого й не просять. Його слухають і ним захоплюються.

За стилістикою остання телевізійна «пряма лінія» нагадувала знаменитий фільм «Тріумф волі» німецької кінематографістки Лені Ріфеншталь. Фільм цей залишається апологією авторитаризму. Олімпіаду в Сочі витримати в такій стилістиці було абсолютно неможливо. По-перше, заважав радянський смак організаторів, які бачили перед собою зразок в радянській Олімпіаді 1980 року в Москві, а не в Олімпіаді в Берліні у 1936-му. А по-друге, ідеологічний перекіс у коричневу сторону трапився у російського керівництва вже після Олімпіади – і причиною стрімкої мутації російської держави стала поразка у війні з українським народом.

До Майдану Путін ніколи не став би називати успіх неофашистського Національного фронту Франції на місцевих виборах доказом прихильності виборця до консервативних цінностей і національному суверенітету. Так, мадам Ле Пен і раніше приїжджала до Москви, але ніколи не була тут гостею першого рангу. Але зараз її візит був сприйнятий як прорив західних санкцій, а успіх на виборах – як доказ того, що європейці співчувають Росії, – хоча зовсім недавно Кремль вважав, що контакти з такими європейцями – блюзнірство і виправдання неонацизму і саме в цьому звинувачував, наприклад, українську партію «Свобода».

До Майдану Путін ніколи не дозволив би собі присвятити основний час «телевізійної лінії» не Росії, а іншій країні і відірваної у неї території. Як правило, він завжди дуже мало говорив про зовнішню політику – не тільки в цих зустрічах із глядачами, але навіть у посланнях Федеральним зборам. Путін намагався виглядати в очах громадян турботливим монархом, що думає про майбутнє власної країни. Але зараз стало ясно, що майбутнє його власної країни – це територіальна експансія. Іншого майбутнього просто немає.

І це – результат багаторічного правління Володимира Путіна і його команди. Вони «доїли» Росію і, як це зазвичай буває з авторитарними режимами, перемикають увагу населення на зовнішніх ворогів і завоювання життєвого простору. Це те, що російський політолог на службі Путіна Андранік Мігранян назвав «Гітлером до і після 1939 року».

Російський 1939 рік вже настав – і ми бачили його наступ по телевізору. Єдине, що може зупинити бій кремлівських курантів – це відсутність ресурсів і союзників. Самотність Росії та її бідність – сьогодні двоє головних ворогів Володимира Путіна і два головних приятеля тих, хто сподівається на мирне майбутнє України, Європи і всього світу.

Віталій ПОРТНИКОВ,
Радіо Свобода

СВЯТО МАТЕРІ – 2014

ДОЧКА НЕСКОРЕНОЇ УКРАЇНИ

Знову настав травень, природа свіжо буяє, додає нових сил, звеселяє серця, наповнює їх надією на кращу долю…

І в цьому чудовому місяці, коли український народ щоденними молебнями вшановує Божу Матір, котру вважає своєю небесною покровителькою, маємо прекрасне свято – День Матері, нашої земної життєдательки і покровительки.

Тож з нагоди цього величаво-значимого свята хочеться побажати всім, щоб повсюдно лунали радісні й щирі слова любові і вдячності найдорожчій людині, котрій завдячуємо своїм життям. Щоб серця всіх широко відкрилися для матерів, щоб разом із квітами, віршами, піснями вихлюпнулася хвиля любові і вдячності.

Мати – це найвищий титул і найважливіша посада. Адже це та, що творить життя, що в самопожертві віддасть своїй дитині все – не жаліючи ні сил, ні здоров'я. Тож у Свято Матері бажаємо всім матерям міцного здоров'я і щирої вдячності й любові від своїх дітей. А також – гідного пошанування матерів державою і всім суспільством. Пам'ятаймо, що саме від матері найбільше залежить, якою людиною виросте її дитина, яке суспільство творитиме.

У День Матері ми маємо вшановувати не лише тих, хто дав нам життя, а також тих, хто своєю любов'ю, турботою зігріває нас, хто доповнює або замінює материнські старання щодо нас. Несімо свою любов до бабусь, до наших усиновителів, до нянь, вихователів, учителів, наставників, лікарів – до всіх, хто випромінює із своїх сердець материнську любов!

І нехай з любові й шани до них проростає любов до рідної землі, до Вітчизни.

Коли споглянемо на історію нашої Вітчизни, побачимо ще одну велику когорту жінок, яких теж належить вшанувати в День Матері.

Україні судилося мати безліч жінок, котрі в силу трагічних історичних обставин не стали фізичними матерями, їхні молодість і здоров’я залишилися в совєтських гулагах та спецпоселеннях. Вони посвятили своє життя всепоглинаючій любові до Вітчизни, свій невичерпаний запас материнської любові віддали рідній землі і рідному народові. Вони, керовані любов'ю до всього українського люду, жертвували своїм особистим щастям, ризикували життям, всі свої діла і помисли підпорядкували безмежній любові до України.

Таких жінок називаємо Духовними Матерями українства і з пошаною схиляємо перед ними голови у День Матері. Цим прагнемо зберегти, продовжити традиції українського щирого, дієвого патріотизму.

Цьогоріч пропоную згадати яскраву представницю Духовних Матерів, яка одночасно засвідчує і самовіддане служіння української медицини в буремні роки боротьби за волю України. Це Галина Дидик – активна учасниця визвольної боротьби, організатор Червоного Хреста на Тернопільщині, зв'язкова Романа Шухевича, довголітній політв'язень, надзвичайно скромна й мужня жінка.

Галина Дидик – борець, медик і страдальниця

Народилася Галина Дидик 18 березня 1912 року в с.Шибалин, нині Бережанського району Тернопільської області в родині колишнього воїна Української Галицької Армії Томи Дидика та Олени. Закінчила українську гімназію та вчительську семінарію в Бережанах. Була членкинею «Союзу Українок», у 1935–1937 рр. працювала в товаристві «Сільський Господар» і повітовому Кооперативному Союзі в м.Зборів на Тернопільщині.

Приблизно з 1935 року вона поринула в націоналістичну діяльність ОУН, зокрема, співпрацювала з Миколою Лебедем, який певний час використовував її львівську квартиру по вул. Піярів, 5, як «підпільну хату». Там часто, в організаційних справах, бували такі провідні члени ОУН, як Дмитро Мирон – «Орлик», Ярослав Старух —»Синій», Григорій Ґоляш – «Бей», «Стефаник», «Тарас», «Леміш», «Михайло» – керівник СБ Проводу ОУН на українських землях тощо.

Після приходу на Галичину в 1939 році Червоної Армії НКВС заарештував Галину Дидик за звинуваченням у зв'язках із націоналістами й ув'язнив у Бережанській тюрмі. Під час слідства їй зачитали вирок й імітували розстріл. Проте за браком доказів звільнили наприкінці 1940 року.

Надалі переховувалася під чужим прізвищем, переважно у Львові, виконувала доручення ОУН, згодом була обласною провідницею жіночої сітки на Тернопільщині. Мала псевда «Анна» та «Молочарка».

Коли створювалася Українська Повстанська Армія, Галина за дорученням Проводу ОУН закінчила курси медсестер, виявивши при цьому великі здібності.

За спогадами її подруги по боротьбі й ув'язненні Дарії Гусяк, Галина Дидик «мала вроджений хист до медицини».

Вона організовує й очолює Український Червоний Хрест на Тернопільщині, навчає медичній справі інших. Згодом керує всією цією структурою. До кола її обов'язків входило: забезпечити функціонування курсів санітарок по округах району і сотнях УПА, скеровувати медперсонал у відповідні райони, зорганізувати у кожному районі і сотні УПА шпиталики для поранених, дбати за необхідне їх медичне забезпечення і медикаменти, а також продукти харчування, вести контроль за роботою підпільних лікарень і УЧХ в цілому. Окрім того, під час перевірок їй рекомендувалося проводити виховні бесіди на націоналістичні теми, а за її відсутності такі бесіди мав проводити молодший медперсонал.

Збиранню медикаментів, лікуванню та переховуванню хворих і поранених повстанців віддавала всі свої сили, проявляючи при цьому велику співчутливість і воістину материнську опіку.

Від 1944 року Галина Дидик була зв'язковою Головного Проводу ОУН, часто спілкувалася зі зверхниками підпілля й УПА, виконувала їхні доручення, зокрема, доручення Головного командира УПА генерала Тараса Чупринки – Романа Шухевича.

Вона підшуковувала й облаштовувала для Романа Шухевича, якого іменували просто Провідником, конспіративні помешкання. Історики кажуть, що вона забезпечила біля півтора десятка місць укриття повстанського командира. Їй доводилося дбати і про здоров'я Романа Шухевича, особистою зв'язковою якого стала.

Дарія Гусяк згадує, що Провідникові докучав ревматизм, гіпертонія, боліло серце. Тож Галина Дидик часто робила йому різні уколи, про що Провідник любив жартувати, мовляв, вона вправляється на ньому, а потім серйозно додавав: «Якби не Галина, я вже, мабуть, не жив би».

Президія Української Головної Визвольної Ради нагородила Галину Дидик Бронзовим (1945 р.) та Срібним (1947 р.) Хрестами заслуги.

У жовтні 1948 року Галина Дидик легалізувалася під прізвищем Антоніни Кулик як хатня господиня вчительки Ганни Конюшик у с.Білогорща біля Львова. Там підпільники влаштували чергову криївку для Романа Шухевича. За його дорученням Галина їздила до Києва, Харкова, Донецька, Полтави, Ялти, Сімферополя, Херсона, Одеси, Кишинева. Згодом користувалася ще й документами на ім'я Ганни Хомик. До речі, майстерно виготовляла фіктивні документи Дарія Гусяк. Саме з паспортами, які підробила Дарія Гусяк, Галина Дидик у 1948–1949 рр. супроводжувала Шухевича до Одеси на лікування. У Білогорщі Провідник перебував із літніми перервами до дня загибелі.

Коли енкаведисти 5 березня 1950 р., залучивши військові сили, влаштували облогу й штурм хати в Білогорщі, Галина Дидик встигла голосним вигуком попередити Провідника, а сама розкусила ампулу з ціаністим калієм.

Як уже всім відомо, Роман Шухевич прийняв бій і геройчно загинув у ньому, вбивши при цьому начальника відділення Управління 2-Н МДБ УРСР майора О.Ревенка і збивши з ніг полковника В.Фокіна, заступника начальника УМДБ у Львівській області. Але на виході з будинку він був прошитий автоматною чергою.

Отож, карателі захопили мертвого Романа Шухевича і непритомну Галину Дидик. Зусиллями лікарів її повернули до життя, щоб допитувати, щоб катувати. Вона залишилася живою, щоправда, трохи спаралізованою.

На допити її носили на ношах. Катували гумовими палицями з металевим плетеним шнуром усередині, кололи наркотики, вибили зуби, підсипали блощиць, через що виникав неймовірний свербіж, не давали спати, що провокувало галюцинації. Вона хотіла померти, відмовлялася їсти, тоді примусово годували через шланг. Півтора року тривали такі знущання.

31 жовтня 1951 року «трійка» ОСО при МДБ СРСР засудила Галину Дидик на 25 років концтаборів. Спочатку її етапували до Верхньоуральської тюрми у Челябінській області, згодом перевели до сумнозвісної Владімірської централі, де відбувала термін спільно з іншими зв'язковими Романа Шухевича: Катериною Зарицькою, Дарією Гусяк, Ольгою Ільків.

У тюрмі Галина Дидик багато хворіла, особливо докучали цинга та анемія, розвинулася хвороба серця.

«Галина найтяжче з нас переносила тюремне ув’язнення, – ділиться спогадами Дарія Гусяк. – Вона була дуже прив’язана до природи, поетична натура, чутлива, лагідна. Коли нас привезли в мордовський табір, вона не могла натішитися. Адже вперше за двадцять років побачила зелену траву, ліс. Це була для неї велика радість. Ходила територією колонії, збирала кульбабу й готувала собі салати. Здавалося, що не може наїстися тої гіркої зелені. Дуже була спрагла вітамінів, повітря, природи».

24 березня 1971 року Галину Дидик звільнили, після відбуття 19 літ у тюрмі і 2 років у мордовському таборі.

Не маючи права повернутися додому, вона тимчасово оселилася в Караганді, згодом деякий час таємно мешкала в Бібрці на Львівщині. Але після марних спроб прописатися в Галичині, оселилася в Христинівці на Черкащині.

Працювала в дитячому садку. Пенсії не отримувала. Існувала з невеличкого городу та людської допомоги, в тому числі з-за кордону, від членів групи Міжнародна Амністія в Німеччині, з якими листувалася до останніх днів життя. Більшу частину пакунків віддавала тим, хто потребував ще більше – політв'язням та їхнім родинам.

За таку доброчинну діяльність зазнавала переслідувань від місцевої влади. Проти неї настроювали місцевих жителів, обзивали злочинницею, бандиткою і т.п., били вікна, влаштовували різні хуліганські напади та побутові неприємності. Після відмови співпрацювати з КДБ її звільнили з дитсадка, згодом позбавили можливості отримувати допомогу з-за кордону.

У 1979 році від важкохворої Галини кадебісти домагалися «покаянної заяви», засудження свого минулого. Натомість обіцяли повернення до Бережан, пенсію, спокійне забезпечене життя. Пропозицію категорично відкинула. Вона вистояла, але серце не витримало. 23 грудня 1979 р. Галина Дидик померла від інфаркту. Рідні перевезли її труну до Бережан, де й поховали на місцевому цвинтарі.

У 2007 року в селі Шибалині створено музей імені Галини Дидик, відкрили пам’ятник цій незламній жінці. Щоправда, як-то кажуть, на громадських засадах і за кошти рідних і меценатів. Українська ж держава ще в боргу перед своєю героїнею.

Тож ми, українці, святкуючи День Матері, вшануймо пам'five цієї Духовної Матері українства!

«Галина була дуже мужня жінка, сильна, тверда», – характеризує Ольга Ільків.

Дай, Боже, і нашому тривожному сьогоденню таких особистостей, таких берегинь України!

Лідія КУПЧИК,
голова Львівської міської організації
Всеукраїнської Ліги Українських Жінок

ГОЛОС МАЙДАНУ

«Я повернусь весною»

Мамо, не плач,
Я повернусь весною.
У шибку пташинкою
вдарюсь твою.
Прийду на світанні
в садок із росою,
А може дощем на поріг упаду.
Голубко не плач.
Так судилося, ненько,
Вже слово, матусю, не буде моїм.
Прийду і попрошуся в сон твій
тихенько
Розкажу, як мається в домі новім.
Мені колискову ангел співає
І рана смертельна уже не болить.
Ти знаєш, матусю,
й тут сумно буває
Душа за тобою, рідненька,
щемить.
Мамочко, вибач за чорну хустину,
За те, що від нині будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну
Вона, як і ти, була в мене одна.

Оксана МАКСИМИШИН-КОРАБЕЛЬ

НЕЗАБУТНІМ

Орися МАТЕШУК, м.Львів

ГЕРОЯМ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Ви відійшли у Світ Небесний,
Де спочивають воїни УПА…
Вони, як Ви, боролись до загину,
Щоб Україна вільною була.
Та Ви, герої, завжди з нами.
У нашій пісні Ви живі.
Ваш дух, що зараз на Майдані,
Вселяє віру в нові дні.
Нехай лунає Україні слава
У всіх куточках нашої землі,
І хай звучить Героям слава,
Уклін їм, честь за подвиги святі.

Для хору «Повстанець»
Лютий 2014 року

БОРЦЯМ МАЙДАНУ

Ми з Вами разом на Майдані.
Нехай це знають «на горі»,
І хай тремтять за обман і зраду
Та лиходійства всі свої.
Усі ми разом (нас багато!)
Здолаєм дні важкі, лихі.
І подвиги борців Майдану
Залишать слід на всій землі.

Січень 2014 року

 НА ВКРАЇНІ МИЛІЙ

НА СВЯТІЙ ІСТОРИЧНІЙ ЗЕМЛІ,

або ВОГОНЬ ХОЛОДНОГО ЯРУ

У загрозливий для України час недоречні, на мій погляд, масові культурні заходи. Проте такі, патріотично-духовні, як цьогорічної Вербної неділі на Чигиринщині, – украй необхідні. Бо вони підносять наш дух, гартують силу й волю.

У селі Мельники Черкаської області зранку зібралося велелюддя. Тут зупинилися численні автобуси, маршрутки, легкові автомобілі, що привезли сюди сотні й сотні людей з усіх усюд.

Під прапорами держави та багатьох партій, громадських об'єднань стояли їхні представники, учасники Майдану з Києва, Черкас, Запоріжжя, різних областей України, народні депутати, козаки, журналісти.

Серед прибулих були й ми, члени Сумського земляцтва у місті Києві. Це – голова Сумського земляцтва у місті Києві Іван Рішняк, Юрій Кухарчук, Ліна Майба, відома журналістка Людмила Чечель, виконавчий директор земляцтва Ірина Родченко.

На мітингу в центрі села виступили Юлія Тимошенко й Олег Тягнибок, ряд політиків, активістів. Присутні зосереджено слухали тих, хто мав слово. Вони торкнулися злободенних тем, особливо скоро грядущих травневих виборів, допомагаючи нам остаточно визначитися й віддати свої голоси за найдостойніших.

Потім наші земляки рушили далі по священній землі. І завітали насамперед до знаменитого Свято-Троїцького Мотронинського монастиря, щоб з трепетом у серці оглянути його, побачити чудотворні ікони самобутньої церкви, поставити свічки і помолитися.

Одна з найстаріших православних обителів була заснована ще в 1037 році за часів Ярослава Мудрого.

Широкий загал мало знає про історію цієї духовної перлини. Тут мальовничі незаймані землі київський князь подарував улюбленому воєводі Мирославу, котрий огородив-укріпив їх високим валом і дубовим тином. З'явилися й перші ченці, викопали печери, ходи.

Проте військова дружина разом з Мирославом трагічно загинули. Вдова воєводи Мотрона з горя пішла у черниці та й заклала цей монастир.

Багато біди випало на його долю. Зокрема – монастир спалили орди Батия. Та знову на благодатній місцині зійшлися монахи і спорудили «Скит Мотронинський». У XVI столітті монастир гарно відбудовано. А у XVII столітті – ще раз спалено дощенту. Та на попелищі з'являються каплички, невелика дерев'яна церква, що згодом розширилась. Було тут аж чотири храми.

У добу козацтва сюди на прощу, відпочинок і сховок, прибували запорожці, рід поселенців розростався. На початку XIX століття закладають вже нову кам'яну Троїцьку церкву, золотять іконостас, баню, хрести.

Монастир мав значні володіння: хутори, землі, ставки, сади, пасіки, цілющі криниці. Діяла унікальна бібліотека.

З 1911-го обитель стає жіночою. Тут побували Хмельницький і Шевченко, Суворов і Пушкін…

Революція, громадянська війна, радянщина, фашистська окупація нещадно руйнували монастир. Проте, головна церква, з ласки Божої, вціліла. А з 1992 року малинові дзвони засвідчили велике відродження.

Тепер оновлений монастир постав перед нами в сучасній красі. Захопив архітектурними спорудами, розкішною зеленню, квітами, що тільки-но розпочали свій цвіт напровесні. І бездоганною чистотою, свіжим повітрям та співом пташок. Ой-як не хотілося його залишати!

Але ми поспішали до хутора Буди – серця Холодного Яру.

Холодний Яр – гіркий біль і велична слава України, всієї нашої нації, а не лише пам'ятка історії та природи. Його доля сягає далеко у глибину віків. Ще у VII–IV століттях до н.е. тут було скіфське городище. А взагалі люди, стверджують учені, з'явилися у Холодному Яру десь аж 20–30 тисяч років тому!

Я вперше в цьому своєрідному й чарівному краї, хоча мріяла побувати давно. Милують око масні чорноземи. Мов чорна іскра, – хоч на хліб намазуй.

Навкруги – вибалки, яри, в обрамленні лісів, де підніжжя встелені килимами реліктових підсніжників, конвалій, черемші. Вони такі рясні, бо напоєні не лише щедрими дощами, а й святою кров'ю полеглих героїв.

Чому тепла й ошатна простора місцина так «холодно» зветься?

За народними переказами її незвична назва з'явилася на честь жінки Меланки Холод, яка з дітьми переховувалась у таємному яру від рабської неволі під час турецької навали. Інша версія – кліматологічного походження. Мені здається, що найглибший яр був завжди холодним не лише від нечастої з'яви тут променів сонця, від змерзлої землі, що не встигла нагрітися, а й від окоченілих тіл померлих воїнів, бо війни тут вічні з давніх давен.

Очевидно, ніде у світі немає такого краю, де б кожен клаптик землі мав стільки трагізму, як у Холодному Яру. І стільки дорогоцінних пам'яток, що дійшли до нашого часу. А скільки ще таємешніх таємниць зобов'язані розгадати фахівці!

Усе тут дихає феноменальною історією. І вона пов'язана зі значними подіями, які відбувалися в нашій країні впродовж століть: києворуські походи, визвольна війна під проводом Богдана Хмельницького, національне повстання «Коліївщина», патріотична діяльність «Холодноярської організації» 20-х років, події Другої Світової війни.

Як вирувало життя в Холодному Яру свідчать легенди і перекази, історичні та культурні пам'ятки, археологічні знахідки. Більшість із них мають всеєвропейську цінність.

Затамувавши подих, ми ступили на святу землю хутора Бути. Побачили площу з імпровізованою сценою. І на узвишші – охайні біленькі хатки.

Праворуч на площі височить свіжозбудована, обшита деревом церква Петра Калнишевського. До неї піднімаємось кам'яними сходами і збираємось біля різьбленого пам'ятника роботи черкаських художників Миколи Теліженка і Юрія Олійника. Спонсором став отаман «Холодного Яру» Олег Островський.

У центрі пам'ятника – образ Богородиці, поруч зображений Державний герб з козацькими шаблями й дубовими листками як символ. Неподалік ще й великий дерев'яний Хрест із портретом святого багатостраждальця України.

До церкви ми зайдемо на службу пізніше. А поки що йдемо до патріарха лісів, понад тисячолітнього дуба Максима Залізняка, славного ватажка «Коліївщини». Тут колись був підвішений казан. У нього били палицями на «Склик» гайдамаків – до нарад і походів. Нині неподалік установили пам'ятний знак «Тулумбас», наче копію того козака.

Кремезний велет-старожил вражає своєю величчю та розмірами: його висота – 34 метри, в обхваті – майже девять. Кожен із нас торкався шаршавої кори, гладив, обхоплював, фотографувався на згадку. Поруч дбайливі руки висадили і його молодого нащадка, щоб було продовження дубового роду.

Потім ми вклонилися братській могилі з пам'ятником розстріляним нацистами мирних жителів Буди. На постаменті викарбовані прізвища будян, які загинули.

З центру площі, як у продовження її, входимо до історично-етнографічного комплексу «Дикий хутір», розглядаємо дерев'яні споруди, народні сувеніри, рідкісні фото на стінах. У них закарбовані моменти визвольної боротьби організації «Холодний Яр» 20-х років, образи братів Чучупаків та інших героїв, котрі загинули.

Нарешті у визначений час відбувається на площі урочисте відкриття першого в Україні мистецького пам'ятника Небесній сотні. Символу зовсім нещодавно загиблим Героям Київського Майдану, які стали братами всім свідомим українцям.

Ми з Людмилою Чечель видерлися на пагорб якнайвище, щоб зверху бачити всю панораму місцини і не пропустити жодної докладності події. Довкіл майорілі прапори і стояло багато людей.

Ось Лідія Титаренко, кореспондентка газети «Голос України», дуже гарно знає історію рідного Черкаського краю. Неподалік Олександра Теліженко, черкащанка, талановита народна майстриня. Далі Світлана Чорна, журналістка, козачка, патріотка, інші, котрих знаю давно. А там – так звані чорні козаки із Польщі.

Веде захід один з організаторів його, письменник – дослідник Холодного Яру Роман Коваль. Спадає темне покривало і перед усіма постає святий пам'ятник у вигляді старовинного Козацького Хреста з написом: «Небесній сотні». Під ним – гасло «Героям слава». Церковний ансамбль співає «Отче наш». Два священики освячують пам'ятник.

Кобзар Тарас Силенко виконує давню пісню «Пливе кача». Один за одним виступають сучасний отаман Олег Островський і його активна дружина Олеся, відомий поет Василь Куйбіда, голова «Свободи» Олег Тягнибок, чимало інших. Кажуть, що із села Мельники козаки не пустили сюди Юлію Тимошенко.

Кожен по-своєму оцінював сучасні надскладні події, наголошував на тому, що без жертв не буває боротьби. Треба лише правильно зрозуміти наші втрати, щоб не припуститися далі помилок. І закликами до об'єднання, бо лише в ньому – сила, потрібна для перемоги зовнішнього і внутрішнього ворога.

Представники Черкаської обласної державної адміністрації теж взяли участь в акції і поклали квіти до підніжжя пам'ятника. Були нагороди, звучали залпи на честь полеглих за Справедливість, також марші у виконанні духового оркестру.

Згодом на сцені просто неба проходив патріотичний мистецький фестиваль. А ми з прочанами завітали до нового храму, де відбулася святкова служба Божа і освячення верби.

Голова Сумського земляцтва у місті Києві та Всеукраїнського благодійного фонду ім. Петра Калнишевського Іван Рішняк привіз із Києва і привселюдно вручив отцю Василію ікону нашого славетного земляка Петра Калнишевського, на честь якого й названо цю місцеву церкву. І повідомив, що її створили кращі майстри-іконописці УПЦ Київського патріархату та освятив особисто Святійший патріарх Філарет. Присутні підходили до святого образу, який поставили на почесному місці, розглядали, цілували, вклонялися.

На виході молоденька будянка подарувала мені освячену вербову гілочку. Я дбайливо повезла її додому. А в дорозі думала: вся палка, буремна історія Холодного Яру, наче завжди спростовувала зміст його назви. От і цієї Вербної неділі було зовсім холодно, та ще моросив, мов осінній, дощ.

Та нам було тепло. І від гарячих сердець присутніх, і від їхніх запальних слів, і від невгасимого духовного Вогню Холодного Яру, що вічно горить-палає крізь віки. Нам би таких осередків по всій Україні! Тоді ніякий ворог не страшний.

Ліна МАЙБА,
заслужена журналістка України,
член Сумського земляцтва у м.Києві

КРУГЛИЙ СТІЛ

«ПРИЙШОВ ЧАС RISK TAKER»

Окупація Криму Росією стала можливою через низку причин. Одна з ключових – невміння або небажання нинішньої влади залучати, а головне – дослухатися до професіоналів і досвідчених людей з сектору безпеки. На відміну від українських керманичів, це просте правило дуже добре знають на Заході. Нещодавно керівництво НАТО запросило українських експертів високого рівня з питань безпеки і оборони до штаб-квартири Альянсу в Брюсселі, де обговорили з ними нинішню ситуацію в Україні та подальший план дій.

Які результати переговорів у НАТО? Чому влада в Києві виявилася нездатною відстояти Крим? Чи зроблені висновки? Які існують загрози для України зараз? Як слід реагувати нашій країні на небезпечні тенденції? Про це ми говорили з учасниками брюссельського експертного десанту на круглому столі в «Дні» – «Температура» сьогоднішнього дня: діагноз і рецепт». Серед учасників фахової розмови – екс-прем'єр-міністр України Євген Марчук, екс-голова СБУ Ігор Смешко, екс-перший заступник начальника Генштабу Збройних сил України Ігор Кабаненко, екс-міністр закордонних справ Володимир Огризко.

Лариса ІВШИНА: – Сьогоднішні дні дуже знакові для країни. Частково медична термінологія у назві круглого столу виглядає природно, бо всі ми розуміємо, що хвороба зріла давно. Разом із тим, нинішня гостра криза є шансом не лише відчути всі свої больові переживання, а дає можливість радикально одужати. Якщо, звичайно, лікарі будуть кваліфіковані, діагноз точний, а рецепт правильний.

Майже 20 років мені наша країна нагадує хворого, якого поклали на операційний стіл для операції, й замість того, щоб «заморожувати», – «розігрівали». А ще дуже часто виглядало так, що хворого обступили шамани, які беруть з цього зиск і не дають професійним лікарям працювати. Для початку просила би вас, шановні експерти, розповісти про наслідки нещодавнього візиту в Брюссель, де ви мали зустріч на високому рівні.

Євген МАРЧУК: – Ми всі були запрошені до штаб-квартири НАТО – не як представники влади, а як експерти у сферах своєї діяльності й носії концентрованої інформації. Було видно, що представники Альянсу або не мали повної інформації про реальний стан справ у військовій сфері в Україні, або, відпрацьовуючи якісь алгоритми своєї реакції, хотіли почути експертні думки. Зустріч була корисною для обох сторін. Ми почули багато того, про що могли лише здогадуватися, й ми переконані в тому, що вони також почули те, що ніколи б не почули від українських урядових структур. Розмова була дуже гостра, відверта, чоловіча, без медіа і протоколу.

Безумовно, в центрі уваги було питання, на якому ми акцентували дуже серйозну увагу. Відмовившись від ядерного потенціалу в 1994 році, свою частину відповідальності Україна виконала, але гаранти Будапештського меморандуму, які взяли на себе другу частину відповідальності, цього не зробили. Спеціалісти знають, що весь ядерний потенціал (кожна ракета несла в собі «триста херосим»), який базувався на території України, був націлений на Сполучені Штати. Україна зіграла ключову роль у зміцненні безпеки США. На цій основі, ми у спілкуванні з представниками НАТО, будували свої аргументи, а іноді навіть і претензії – ми вашу проблему вирішили, а коли ви зіткнулися з військовою загрозою, виявляється, у вас немає механізму, як нам допомогти. Треба віддати належне, вони до цього поставилися з розумінням.

Л. І.: – Ігорю Петровичу, чи допоможе розмова в НАТО нашій безпеці?

Ігор СМЕШКО: – Десь два роки тому, відповідаючи на запитання газети «День», чи є в України друзі, мені довелося сказати – ні. У нас не було друзів ані на Сході, ані на Заході. Тільки зараз, у ці драматичні часи для нашої держави й народу, Україна отримує перших друзів на Заході. Я б тут відзначив Канаду, яка показує приклад. Натомість американський уряд робить кроки, які є абсолютно неадекватними. Мені довелося про це говорити на зустрічі у тому числі з першим заступником генерального секретаря НАТО. За всю історію існування США жодна країна світу не інвестувала більше у зміцнення оборони американської держави, ніж це зробили для неї Україна, коли відмовилася від ядерної зброї. Хочу нагадати, що залп цієї зброї фактично міг би завершити існування американської держави.

Безумовно, ми повинні бути реалістами – допомагають тільки тому, хто опирається й готовий показати, що він здатний захищатися. У мене таке враження, що в НАТО тішать себе думкою: ми зробили максимум, що могли зробити для країни – не члена Альянсу. Разом із тим, іншого союзника у нас зараз немає. Головне, що нам терміново треба, – реформувати Збройні сили, а для цього до керівництва ЗСУ повинні прийти професіонали високого рівня.

Л. І.: – Ігорю Васильовичу, нещодавно через розвідувальну інформацію, яку ви виявили в Севастополі, команда Януковича звільнила вас із Збройних сил. Але тепер уже виникають запитання до керівництва, яке завдяки революції прийшло до влади й яке не розуміє, що й як треба робити. Ми бачимо ваші пости у «Фейсбуці» кожного дня, і це добре, що громадськість має можливість читати фахові коментарі. Але як реагують керівники? Ви відчуваєте їхню гарячу реакцію на ваші фахові рекомендації?

Ігор КАБАНЕНКО: – Те, що сьогодні відбувається в Україні з точки зору військової стратегії, ми кваліфікуємо як війну, агресію. З чого почали російські війська ще до активної фази конфлікту? Захопивши океанаріум, вони дуже брудним шляхом ідентифікували те обладнання, яке використовувалося для зупинки буо, і фактично знищили його. Це був серйозний показник небезпечності їхніх подальших заходів.

Подивіться, які уроки винесла Великобританія з «фолклендського конфлікту», хоча вона в ньому й перемогла. Були проведені глибокі розслідування щодо того, як діяли сили, чому були втрати – людські та технічні (есмінець, кораблі) тощо. В результаті, британцями була змінена вся кораблебудівна програма, змінені підходи щодо Збройних сил... Це робилося для того, щоб у подальшому подібні речі не повторювалися. Нам сьогодні також слід розібратися – чому так відбулося в Криму? Це має стати предметом національного розслідування, щоб ніколи більше не допускати таких принизливих випадків.

Зараз прийшов час risk takers – людей, які можуть прийняти ці ризики, чітко їх аргументувати й адекватно діяти. Тобто робити все, щоб нейтралізувати й локалізувати ситуацію, діяти на випередження. На жаль, ми бачимо, що сьогодні дотримуються підходу на мінімізацію ризиків, але це нам дуже дорого обходиться – Крим уже окупований. Зараз підхід і стратегія мають бути принципово змінені.

Л. І.: – Суспільство переповнює тривога, і це відчувається в соцмережах, на вулиці... Разом із тим, воно готове до конкретних дій, наші громадяни переказали армії вже понад 60 млн. грн. З іншого боку, в нас є влада, яку не дуже хочеться критикувати в той час, коли «брат» уже біля воріт. Але ми, на жаль, стаємо країною-заручником їхньої політики капітуляції й непрофесійності. Тому коли ми подолаємо труднощі, то принципова розмова із владою обов'язково буде. Чи є все-таки хтось, чию професійну руку ви відчуваєте, а якщо ні, то чи можна допомогти такій владі?

І. К.: – Енергія знизу дуже сильна. Я отримую величезну кількість дзвінків, смс, листів у «Фейсбук», проводжу численні зустрічі. Люди кажуть: нам нічого не потрібно, ми хочемо захистити свою державу. В цій ситуації я би пропонував владі об'єднати зусилля «зверху» з енергією людей «знизу». Для цього є абсолютно легітимні механізми. Вони не обмежуються частковою мобілізацією. Треба створити координаційний центральний орган – Ставку вищого головного командування. Це досвід усіх країн під час війни чи збройного конфлікту для об'єднання зусиль.

З іншого боку, необхідно робити чіткі військові кроки: створення безпольотних зон, введення там, де потрібно, режиму надзвичайного стану... Військові повинні працювати в умовах із запуском відповідного інструментарію через державні механізми, які визначені законами. Інше питання – створення частин територіальної оборони і проведення загальної мобілізації, яка дає можливість привести в готовність усі основні сили оборони, які потрібні для захисту країни. Чому це не запускається в повному обсязі? Для мене питання.

Л. І.: – Наша розмова «знищує» алібі тих людей, які кажуть, що вони цього не знали й не чули.

І. К.: – Я пропонував нашому Генштабу багато речей, у тому числі й можливість розблокувати Донузлав. Така можливість реально існувала. Чому це не зробили? Для мене велике питання. Сподіваюся, хоча б у подальшому будуть робитися адекватні кроки і ми зможемо використати досвід людей, які реально розуміються на всіх цих речах. Я переконаний, що перемогти нас – таку велику націю – неможливо. Але постає питання ціни цієї перемоги. Я прихильник того, щоб вона була мінімальною.

Л. І.: – Володимире Станіславовичу, яку б ви дали оцінку розмові, що відбулася в штаб-квартирі НАТО? Ви добре знаєте, як ми двічі підходили впритул до ПДЧ, але через певні внутрішні (недостатня наполегливість людей, які цим займалися) і зовнішні причини (зустріч Путіна з Саркозі й Меркель напередодні саміту) ми, а також Грузія так і не отримали таку можливість. Натомість Грузія отримала війну. Чи зробила уроки українська дипломатія?

Володимир ОГРИЗКО: – Скажу відверто, мені сподобалася розмова в НАТО: й як професійному дипломату, й як громадянину. Тому що нарешті ми ясно, спокійно і переконливо донесли ті речі, які хвилюють усіх. Йдеться не тільки про Крим, а про світову систему порядку, яка або існуватиме, або буде розвалена до кінця. 69 років світ живе за правилами, які були прийнятними для всіх, і раптом одна країна, яка є членом Ради безпеки ООН, а отже несе відповідальність за мир у світі, ганебно, нахабно і брутально цей порядок топче військовим чоботом Мені здається, після нашої поїздки в НАТО там почули, що таке Росія. Тому що на Заході відносно РФ перебувають у якомусь полоні політичних фантазій, які змащені абсолютно очевидною газовою корупцією. Якщо колишній канцлер Німеччини є офіційно на службі «Газпрому», то про які інші речі ми можемо говорити?!

Україні зараз дуже важливо в зовнішніх справах демонструвати максимальну активність, причому вже не дипломатичну, а політичну, наступальну. В мене, як і в моїх колег, виникає багато запитань до нашого уряду. Якщо відкрити підручник із міжнародного права для ІІІ курсу Інституту міжнародних відносин, то там написано: якщо твоя країна є об'єктом агресії, перше, що робиться, – розриваються дипломатичні стосунки. Не можна підтримувати взаємини з агресором, який захопив частину твоєї території. Так само вводяться санкції. Наразі вже 33 країни ввели санкції проти Росії, а ми продовжуємо торгувати, обслуговувати їхні космічні системи, в тому числі ядерну зброю тощо. Що це таке? Активна, як колись писали, життєва позиція? По-моєму, ні. Це наштовхує на дуже неприємні висновки.

Абсолютно ясно, що негайно треба подавати заявку на отримання ПДЧ. Але скажу вам, колеги, що у 2008 році ми не могли отримати ПДЧ з однієї простої причини: одна складова урядової коаліції – не те що не хотіла отримати цей план, а робила все для того, щоб ми його не отримали. А оскільки я був одним із тих, хто реально домагався ПДЧ, вони знайшли хорошу підставу, щоб мене звільнити. Зараз нам треба максимально чітко ставити питання про ПДЧ з подальшим членством у НАТО. А поки цього немає – вимагати, а не просити, від США двосторонню угоду про гарантування наших безпекових інтересів. Не можете надати в рамках НАТО? Надавайте у двосторонніх стосунках. Те ж саме Великобританія і Франція: підписалися під Будапештським меморандумом, маєте відповідальність? Виконуйте!

Л. І.: – Журналісти також мають розуміти ситуацію і створювати відповідне середовище. Наприклад, на багатьох сайтах новина, що розвідка США повідомляє про високу ймовірність російського вторгнення в східну Україну, перебувала на "десятій позиції", а на першій – «що, кому і як хто сказав». Головними новинами зараз повинні бути пронизані всі ньюзруми, всі журналісти мають розуміти – в якому світі вони живуть. Не треба транслювати ворогів і їхні заяви. Кінець плюралістичності, коли треба захищати країну.

І. К.: – У цьому питанні дуже важливі комунікації влади з народом – тісні, відверті та правдиві. Всім потрібно зрозуміти, що ми перейшли рубікон. Суспільство знаходилося в стані миру, але зараз воно перейшло в стан війни. На жаль, свідомого розуміння складності ситуації поки не відбулося. Частина суспільства адекватно реагує – висловлює готовність захищати державу, підтверджує свій цивілізаційний вибір для розвитку країни. Але є інші частини, що продовжують перебувати у світі мирних ілюзій. І саме влада сьогодні повинна зробити все для того, щоб люди зрозуміли рівень реальної небезпеки, в тому числі завдяки зусиллям медійного простору.

Є. М.: – У психології як науці є такий сектор, який називається віктимологія. Це коли під час конфлікту слабкість одного з учасників провокує на злочин іншого учасника. Не провокувати на конфлікт Росію було зрозуміло тоді, коли не було вторгнення. Військовий баланс у нас слабкіший. Але коли росіяни почали навчання біля наших кордонів, то ми так само могли розпочати свої навчання не провокуючого характеру. Адже що таке навчання? Це війна. Тільки учбова. Всього цього не було зроблено. Коли ми сказали одному з високих очільників НАТО, що установка – не провокувати була не зовсім адекватною, то

RISK TAKER (*англ.*) – люди, які беруть на себе ризики.

він нам відверто сказав: «Так, ми вашому керівництву рекомендували не провокувати, але ми не говорили, щоб ви не захищалися. Ми не сиділи у ваших окопах, і ми не бачили, що там навколо вас відбувається». Наші, вочевидь, зрозуміли, що не провокувати – означає сидіти, як телята. В результаті маємо те, що маємо...

З іншого боку, хотів би підтримати колег. Є заяви, які прозвучали не лише на CNN, а й на багатьох інших каналах – із посиланням на розвідувальні органи США щодо загострення ситуації. А де ж заява української влади з цього приводу? Це ж не просто журналістська інформація. Ми можемо здогадуватися, що така ж інформація надійшла до наших державних структур. Де звернення уряду в зв'язку з цим?

Л. І.: – На жаль, потрібні спеціальні рекомендації... Ви були учасниками експертних засідань за участю влади. На одному телевізійному бенефісі це навіть було представлено як козир. Ігорю Петровичу, чи відчули ви дієвість своїх консультацій для РНБО?

І. С.: – Такі зустрічі мали місце. Було сформовано експертну групу високого рівня, до якої увійшли Марчук, Горбулін, Радецький, Кіхтенко, Скіпальський, Скибінецький, Прокоф'єв і я. В рамках групи пройшло три-чотири засідання. Але з самого початку ми побачили, що апарат РНБО був непридатний для виконання своїх обов'язків. Він має декоративні функції в державі. Коли ми про це відкрито сказали, то у відповідь зрозуміли, що в апараті РНБО ще не були готові до реальної роботи.

Але найстрашніше, що зараз відбувається, – це дві наші розвідки. Керівництво ЦРУ доповідає перед конгресом США стосовно України, і відкрито називає речі своїми іменами. Директор воєнної розвідки США з цього приводу навіть брифінги дав. А де наші керівники розвідок? Де їхні брифінги, де оцінка ситуації? Згідно із законодавством, про органи зовнішньої розвідки, – саме на них покладається забезпечення інформаційної безпеки держави. Де ви бачите перенесення інформаційної війни на поле супротивника? Якщо ми програємо інформаційно, то це підготовка до застосування 4-х складових сили. Проти нас вже застосували – економічну, дипломатичну, інформаційну і навіть один раз військову. Де гарантії, що це не повториться?

Микола СІРУК: – Ми знаємо позицію Заходу – було два раунди санкцій. Тепер напоготові вони тримають третій раунд – економічні санкції. На вашу думку, це зупинить Росію? Якщо ні, то які ще можуть бути важелі впливу?

Є. М.: Я думаю, що зараз це їх не зупинить. Коли розпочався другий етап операції, тобто вторгнення на територію Криму, стало зрозуміло, що Росія хоче вирішити це питання будь-якою ціною. Ми не можемо применшувати професіоналізм тих людей, що працюють над російськими спецопераціями, – це дуже могутні «машини», забезпечені розвідувальною, аналітичною інформацією тощо. Зрозуміло, що росіяни наперед відпрацьовували варіанти – які можуть бути міжнародні суперники та до яких заходів вони можуть вдатися. Реалізувавши цю другу фазу й повністю освоївши Крим, вони побачили, що нічого серйозного їм не загрожує. Економічні санкції – це підрив ринку, обвал газового та нафтового ринку, долара, дійсно, можуть спрацювати у майбутньому. Однак, світ, зокрема Європа, будуть змушені рахуватися із Росією ще досить довго: і як із ядерною державою, і як із основним, поки що, постачальником вуглеводнів в Європу, до того ж, це досить значний ринок збуту європейських товарів. Тому, я маю дуже великі сумніви, що на цьому етапі такі санкції здатні зупинити подальші акції, які Росія планує щодо України.

Крім того, підтягування військових сил до кордонів з Україною та демонстрація готовності до серйозних наступальних операцій – це не просто військовий кийок. Росія веде багатоходову гру, тримаючи чималі угрупування на Півночі, серйозно напружуючи нас на кордоні із Придністров'ям та Херсонською областю, та, разом із тим, готуючи операцію на Донбасі. Ми не знаємо, в якій послідовності вони почнуть діяти. Яким би не був наш потенціал, а він достатній, щоб маневрувати, потрібно наперед знати, де почне демонструвати загрозу Росія. Очевидно, що головним стратегічним об'єктом для них є Херсон, адже це система життєзабезпечення Криму: газ, вода, електроенергія. Проте стовідсотковий прогноз важко зробити.

В. О.: – На мою думку, найсильнішим гарантом уникнення нового етапу агресії є українське суспільство. Проте для цього має бути чітка політична воля нашого керівництва. Колеги вже говорили про загальну мобілізацію – найвищий ступінь готовності Збройних сил, озброєння людей – це, за великим рахунком, дозволить мати не стотисячну армію, а багатомільйонну. Людям потрібно дати можливості для самооборони. У випадку чого, захоплювати будуть не тільки військові об'єкти, а й громадську інфраструктуру. Сьогодні можна абсолютно спокійно перейти від оборонної тактики непровокування до речей, які продемонструють агресору можливі втрати. Тоді він зрозуміє, що легкої прогулянки «по Невскому проспекту» не вийде.

І. С.: – Потрібно говорити про те, що відрізняє нас від Росії і що сталося в Україні загалом. Це питання ми порушували і на зустрічі в НАТО. Ми сказали, що відбувається зіткнення двох цивілізацій. До кордонів із Російською Федерацією підходить Європа. Майдани 2004-го та 2013-го років показали, що в нас уже є громадянське суспільство, що наш народ ніколи не змириться із диктатурою та авторитаризмом, тотальною корупцією державного апарату. Цього злякалося керівництво Росії. Тож ми поставили питання, чи має просуватися європейська цивілізація далі, чи вона має почивати на своїх лаврах й чекати доки піднімуться китайська, азійська чи арабська цивілізації? Головне, що відрізняє цивілізації, які зіткнулися, – це диктаторська чи демократична форма правління.

Наше суспільство обігнало років на 10 владу у розумінні демократії. На жаль, наша опозиція, яка нині прийшла до влади, тільки носить демократичні шати. Всередині вона така ж авторитарна. Опозиція складається із трьох сил, проте одна домінує. Коли вони прийшли до влади, терміново, для укріплення демократичних принципів, вони роз'єднали гілки влади, внесли закони, які зняли б тромби авторитаризму: нове виборче законодавство з відкритими списками, процедурою відкликання депутатів із кожного рівня? Час втрачається, а ця влада не показує відмінностей від попередньої. При цьому, ми втрачаємо схід країни, де працює не наша пропаганда. Яка різниця для жителів сходу та півдня, хто зараз при владі, якщо зберігається корупція?

Ми втрачаємо стратегічну ініціативу в боротьбі двох цивілізацій і ніяк не показуємо нашу відмінність. Громадянське суспільство зробило все, що могло, люди навіть віддали за це життя. Але низи не можуть будувати демократію – це справа політичних еліт. Наша ж політична еліта не була готова до цього. Коли вони прийшли до влади, навіть не було сформовано професійний уряд. Вони фактично проспали Крим. Хто нам заважав у перші дні конфлікту танками підійти до стін буремного парламенту? В нас були сили і законні підстави, щоб привезти живими і здоровими двох колабораціоністів у Київ та розпочати судові процеси. Зараз Крим був би у нас.

Л. І.: – З цього потрібно винести уроки. Майдан, звісно, зробив дуже гарну справу для іміджу України, але технологічно та політично він не зміг забезпечити собі нового представництва. Між народом, який має таку потребу, та не представлену у владі частиною громадянського суспільства, поки що є бар'єр і його треба зруйнувати. Потрібно показати, що в українського народу є досвідчені професійні люди, які здатні краще виражати його інтереси. Для цього потрібна робота і час.

І. К.: – Ми повинні розуміти, що не можна дії Російської Федерації оцінювати з позиції західної логіки здорового глузду. З усього, що відбувалося до цього, ми знаємо, що Росія вдається до асиметричних дій, використовуючи найбрудніші технології: цинізм, залякування, викрадення людей... Для них це не крайній механізм вибору, а доречний інструментарій, який використовується із самої першої хвилини. Звертаючись до прикладів із минулого, можна проаналізувати дії Гітлера – навіщо йому було нападати на Радянський Союз, якщо він володів цілою Європою? Все ж, у цих підходах, в яких мало логіки, а більше імперських тоталітарних мотивів, які побудовані на ницих речах, що суперечать демократичним принципам.

Алла ДУБРОВИК: – Ми почули багато про помилки чинної влади. Яким має бути подальший алгоритм поведінки бізнеселіт, експертів та медіа, щоб не допустити продовження цих помилок. Підштовхувати владу? Почати шукати лідера й виводити його на президентські вибори?

В. О.: – Не знаю, чи це правда, але Наполеонові приписують таку фразу: «Армія левів, яку очолює віслюк, може програти армії віслюків, яку очолює лев». Висновок: допоки в нас не буде лідера чи політичного ядра, істеблішменту, який є державницьким, проукраїнським, який бачить реальні перспективи України як некорумпованої, неолігархічної, до того часу ми будемо міняти шило на мило. Якщо не побудувати зараз нову політичну систему, адже риба, як ми знаємо, гниє з голови, шансів на швидкі зміни в нас дуже мало.

Л. І.: – А ви не хочете разом до якоїсь партії вступити? Щоб ми вас бачили не поодинці в різних телевізорах, а в концентрації?

В. О.: – Я вже давно ношуся з ідеєю створення в Україні потужної правоцентристської проукраїнської сили, яка могла б стати саме тим консолідуючим суб'єктом, який зміг би штовхнути суспільство вперед. Якщо колеги – «за», я теж.

Л. І.: – Цього бажає все суспільство. Про щось потужне і правоцентричне говорять вже більше 20 років, але досі з тих розмов нічого не вийшло. Думаю, тому є одна причина – все-таки потрібно збирати професіоналів високого рівня, які мають добру репутаційну історію і виводити на політичний рівень, щоб їх бачило суспільство.

І. С.: – Без перезавантаження політичної еліти ми не зможемо змінити систему. Чи змінилась вона після Майдану? Ні. Як була авторитарна система, так і лишилась. А побороти нашого стратегічного опонента ми можемо лише шляхом побудови демократії. Демократія зможе побороти корупцію, підняти економіку... На жаль, до президентських виборів суспільство не встигло, так би мовити, «в шапку зібрати» на порядного кандидата.

Головне попереду – це парламентські вибори. І дуже важливо зробити те, про що сказав Володимир Станіславович Огризко: «Усім професіоналам-патріотам зібратися в центристську силу». Можливо, ця сила справді повинна тяжіти трохи більше до правої ідеології. Основне – для цієї сили немає двох половин України, є ціла країна. Верховенство права для всіх – це головний принцип. Її завданням буде сформувати три незалежні гілки влади, максимально передати повноваження на місця, провести адміністративно-територіальну реформу... І на таку силу інформаційне середовище повинно добре попрацювати. А ще донести виборцям, що демократія – це не тільки щастя. Це ще й великий інтелектуальний тягар. Потрібно добре думати, кого обираєте. Вчіть його біографію, його минуле. Стежте за тим, скільки разів він змінив політичну орієнтацію для того, щоб пристосуватися...Ви думаєте, що людина, яка один раз пішла наліво, не піде ще раз?

Є. М.: – Доповню оцінку колег нашої сьогоднішньої політичної ситуації. Яка політична сила очолює наразі всі важливі посади? Це – одна партія. Раніше це була Партія регіонів, тепер – «Батьківщина». Просте питання: це добре? За це хлопці загинули на Майдані? Не можна так, щоб у одної політичної структури була в руках вся владна вертикаль. Зі своєї близької історії ми знаємо, що до добра це не доводить.

По-друге, я думаю, що в тому, як зараз Росія поводиться з Україною, окрім тої імперської ментальності, є ще й особиста помста її президента. Він двічі «програв» Майдан: у 2004-му і в 2014-му. Пригадуєте, він у 2004-му вже привітав Януковича з обранням на посаду президента. Не збулось. Вони «законсервували» Януковича, і у 2010-му відкрили знову. І довго працювали, щоб прибрати через нього до рук Україну. І що сталось? Путін знову програв. Тому багато причин усіх тих речей, які нам і багатьом міжнародним аналітикам важко зрозуміти, на мою думку, ховаються у психології особистості Володимира Путіна.

На майбутнє, окрім усіх організаційних заходів, я думаю, нам ще потрібна серйозна модернізація українського характеру. Світ надзвичайно жорстокий і небезпечний. А ми – мирне дитя в одній сорочці, яке вийшло в ліс погуляти, і думає, що там лише квіточки і всі нас будуть любити й обіймати, – а там чигають шаблезубі тигри.

Нам потрібно відродити дух українського експансіонізму, у хорошому розумінні цього слова. І в історії нашого українського характеру є цей досвід. Згадаймо, як запорізькі чайки обступали Стамбул із Чорного моря... Я знаю, що все це складно і потребує часу. Але якщо у нас не з'явиться ось та велика експансіоністська жилка, яка була в наших прапрадідів, то в сучасному світі нам залишається жити тільки на захисних формулярах.А стосовно об'єднання нас у політичну силу, я думаю, що це – актуально. Розпорошеність інтелектуальної сфери суспільства сьогодні дуже позначилась на якості нашої державної влади.

В. О.: – На нас не звертатимуть уваги до того моменту, поки ми не будемо робити комусь боляче. Це – банальна істина, яку не потрібно доводити. Якщо ви проаналізуєте, з чим до нас приїжджали західні лідери перед проголошенням незалежності, то згадаєте, що нам казали і Буш старший, і Маргарет Тетчер... Поки народ сам не сказав, що ми хочемо бути незалежними, до того часу все було, як було.

І. К.: – Серед різних показників, які заміряє ООН, є показник рівня щастя населення. Так от, у тих країнах, де «владна відстань» (можливість для пересічного громадянина абсолютно вільно достукатися до представників влади, поспілкуватись із ними є широкодоступною, і у влади є розуміння, що вона працює не за бізнес-технологіями, а заради людини), рівень щастя найвищий. У першій десятці – Данія, Бельгія, Нідерланди. Я сам був свідком цього, коли зайшов в кафе, а там за століком сидів Генеральний секретар НАТО. Звичайно, біля нього був охоронець, але він сидів абсолютно вільно, спілкувався з людьми. Я з ним привітався, ми перекинулись кількома словами... І це – нормально! Такі прості речі дають можливість державі розвиватися. У нашій же державі велика «владна відстань», на мій погляд, була і залишилась. Це треба змінювати. Якщо ми суспільство, яке проголошує своїми цінностями європейські, то ми повинні їх дотримуватися і привносити.

Цікава думка сьогодні прозвучала про модернізацію українського характеру, я абсолютно це підтримую. Йдеться навіть не про зміну культурних традицій, а про наше сприйняття себе і свого оточення. Після всього того, що відбулося, наші стосунки з російським суспільством не можуть залишатися такими, якими вони були до цього. Я думаю, що ці чіткі, адекватні зміни українського національного характеру полягають в переоцінці того, що відбулося, розумінні, що буде відбуватися, і що взагалі на нас чекає, якщо ми не будемо реагувати. Нас же просто поставлять на коліна. Йдеться вже не лише про Крим. Якщо план реалізується, ми вже не будемо державою. Не буде навіть, як в Росії кажуть, Малоросії. І цей їхній план – відомий. Вони вважають, що на місці України буде якась частина Російської імперії із зовсім іншими підходами і механізмами побудови суспільства. І, звичайно, нам ніхто не допомагатиме, якщо ми самі себе не захищатимемо. Допомагають сильним. Слабким – ні.

Л. І.: – Доки ми перебуваємо в гострій ситуації, я вважаю, що в політичному вимірі потрібне щось на зразок «військового диктатора».У 1918 році УНР впала, тому що була така Директорія, як у нас сьогодні влада. Польща ж встояла, бо в найкритичніший момент у них був Пілсудський. Сьогоднішня битва – це боротьба за те, щоб відстояти наше місце в історії. І цей бій вимагає від нас зовсім неординарних дій. Ми сьогодні робимо навіть більше, ніж від нас вимагають. Ми хочемо бути громадянами і використовуємо всі шанси для цього.

«День»: №58, (2014)

ПОДВИЖНИКИ І ГЕРОЇ

РЕВОЛЮЦІЯ ГІДНОСТІ ТРИВАЄ

Марія БАЗЕЛЮК

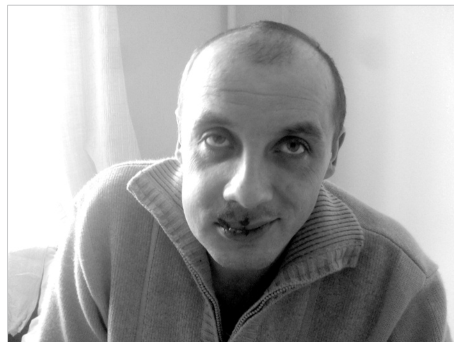
У кожного учасника Революції Гідності – своя історія. Як і доля. Згодом для багатьох вона стане спільною. На барикадах. У шпиталях. Або за трагічних обставин і втрат, коли «прости і прощавай» доводиться казати найближчим, з ким поріднився за годину до фатальної миті…

Сашко Ковтун із Дніпропетровська і Максим Волощук із Білої Церкви познайомилися у польському військовому літаку, який перевозив вісімнадцятьох важкопоранених євромайданівців із Києва до Вроцлава на лікування. З летовища їх доставили до 4-го військового шпиталю. Там Сашко і Максим опинилися в одній палаті. Згодом хлопці мешкали в родині Кочинських, яка щиро ними опікувалася. Разом повернулися в Україну. Коли зустрічаються, знову ідуть на Майдан. Тут загинули їхні побратими. Тут пролилася і їхня кров. Хлопці мало говорять про пережите, і на високі слова вони, схоже, не здатні. На Майдан їх привела синівська любов до України і невимовний біль за наругу над її народом з боку знахабнілої влади. Тож на Майдані були з перших днів.

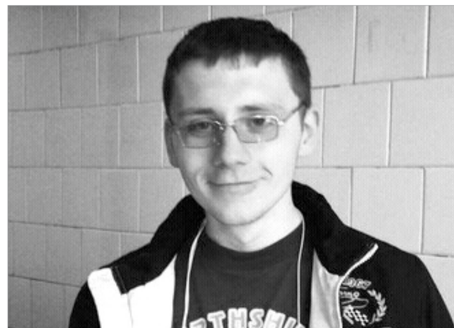
…Для Максима Волощука то було життя між Білою Церквою та Києвом. Інженер-механік, він працював керівником сервісної служби однієї з організацій. Мав піклуватися про сім'ю – синів чотирирічного Матвія та одинадцятилітнього Назара, дружину Наталю. Він ішов на Майдан після роботи, у вихідні, і щоразу, коли назрівала загроза штурму. Ввечері, 19 січня, разом із братом Віктором він прибув на Майдан, щоб взяти участь у мирних акціях протесту… На вулиці Грушевського тоді вперше по них стріляли. Захоплені зненацька, майданівці захищалися від нападників… бруківкою. «Беркутівці» стріляли з травматики і не тільки. Спочатку вони ще цілилися в ноги, що, напевно, і врятувало життя Максимові. Його підкосив гострий біль. Від несподіванки упав. Куля влучила в ліву ногу. Не міг підвестися. Тим часом у люті морози «беркутівці» спрямували на активістів водомети, добивали поранених. Із цього пекла Максима винесли рятівники. Йому потрібна була негайна медична допомога, та сісти в карету швидкої допомоги означало через годину-дві опинитися в СІЗО. Опричники Банкової чатували на поранених майданівців коло шпиталів, було, забирали їх навіть із операційної. Максим вирішив добиратися до Білої Церкви. Там, у 1-й клінічній лікарні, крім поранення, встановили численні переломи верхньої та нижньої щелеп. Про те, що був на Майдані, не говорив, бо відразу забрала б міліція. Лікувався за власні кошти, а коли закінчилися гроші, його оперували без анестезії. У лікарні пробув три тижні. В лютому зателефонував на SOS-Майдан. Ним заопікувалися в Києві, врешті вирішили відправити на лікування в Польщу.

Олександр Ковтун був на Євромайдані чи не з перших днів. Із Дніпропетровська до Києва приїхав із двома друзями.

– Жив, – розповідає Сашко, – у наметі Конгресу Українських Націоналістів. Багато разів ходили на мирні акції, мітинги. А 18 лютого, коли ми пішли в Маріїнський парк, мирний захід перетворився на побоїще. Справжній жах розпочався, коли «беркутівці» закидали нас світлошумовими та газовими гранатами. Спочатку ми їх трохи відтіснили, зробили тимчасову барикаду. Та нападники, схоже, отримавши підкріплення, почали бити всіх підряд – жінок, стариків. Ми пішли в бік вулиці Інститутської. Там було багато вбитих, а поранених, немов оскаженілі, добивали «беркутівці». Ми намагалися відбити поранених, видовбували бруківку, каміння і жбурляли їх у нападників. Допомагали кияни – хто чим міг. Відтягували поранених, надавали першу медичну допомогу. Та «беркут» знову пішов у наступ. Частина наших людей, а з ними і я, начебто трохи відірвалася від атакуючих, опинилися в маленькому дворику, десь у районі метро «Арсенальна». Через декілька хвилин на мене напали «тітушки» з «беркутами» і стали бити всім підряд – палицями, битами. Розтрощили і зірвали з мене шолом. Намагалися розбити голову. Я не міг ні стояти, ні ходити, бо вже перебили й коліно. Мене волочили по снігу, били, а я почав кричати.

Максим ВОЛОЩУК

Олександр КОВТУН

– Якби не журналісти із ТСН, мені б не жити, – каже юнак. – Вони почули крик і врятували мене, за що я їм безмежно вдячний. Повезли на Майдан до медпункту, нас у машині було десь четверо поранених. Лікарі, оглянувши мене, сказали, що маю перебиту верхню щелепу та зламаний ніс. До медпункту наближався «беркут», медики приступили до евакуації. Поранених вивели і порозвозили по лікарнях. Мене привезли до лікарні швидкої допомоги, про що довідалася міліція і «відкрила» полювання. Довелося рятуватися втечею. Відвезли до 12-ї міської лікарні. Там я лікувався тиждень, а тоді запропонували полетіти до Польщі на лікування та реабілітацію. Там мені зробили операцію, відновили щелепу, вставили зуби. З Максимом летіли в одному літаку, а потім лежали в одній палаті. В шпиталі я був понад місяць. А коли виписали, жив разом із Максимом у родині Кочинських – Світлани, вона українка, та Мірка, він поляк.

З теплом і щирою вдячністю хлопці розповідають про життя в родині, яка, маючи двох своїх дітей, їх і утримувала, і годувала, і купувала необхідні речі. Від української офіційної сторони допомоги по суті не було. А Світлана знала, в які двері стукати, де дістати матеріальну допомогу, адже їхня реабілітація в шпиталі не закінчилася. Так, зуби їм «зробили» українці, які відкрили в польському місті Легніці стоматологічну клініку, – Олег Андрусяк і пан Андрій.

З того, що і як розповідали Олександр і Максим про своє перебування у Польщі, я переконалася, що вони повік не забудуть великої душі людей, які їм допомагали, – поляків, тамтешніх українців, волонтерів.

Нескладно, мабуть, уявити собі ситуацію, в якій опинилися наші євромайданівці, повернувшись до України. І рани ще дошкуляють, і – нуль у кишені. В столиці допомогла київська волонтерка Світлана. Через благодійний фонд дістала декілька тисяч гривень на прожиття.

Коли ми говоримо про Героїв Майдану, то іноді якось старанно обминаємо соціальну тему. Приміром, де їм, які опинилися без роботи, як Максим Волощук, взяти гроші і на медикаменти, і просто – на життя. Як знайти роботу, за яку щось та платили б? У Максима – сім'я. Він добрий фахівець, креативна людина. Йому потрібна робота, але банк даних про вакансії для таких, як він, здається, поки що не створено.

В Олександра також низка проблем. Перша – нема де жити. Друга – роботи також нема. А днями додалася ще одна, мабуть, найголовніша. Нагадали про себе «старі» рани. Самопочуття різко погіршало. Він – у лікарні. Від держави – жодної підтримки. Тим часом Революція Гідності триває. Вона полягає і в тому, щоб її, нашу гідність, не принижувати.

P.S. З власної ініціативи звертаюся до наших читачів з проханням. Допоможіть цим прекрасним людям. Вони не вміють «вибивати» щось для себе. І не проситимуть. Максиму потрібна робота. І Олександрові, коли одужає, також. Про фінансову підтримку не хочеться згадувати, бо це якось наче само собою зрозуміло.

Подаю телефони наших героїв. +38(067)785-27-33 – Максим Волощук, +38(063)992-69-27 – Олександр Ковтун.

ГОЛОС МАЙДАНУ

ЄВРЕЙСЬКИЙ КУРІНЬ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Загиблих на Майдані в Україні називають «Небесною сотнею» – «сотнями» називаються структурні підрозділи Самооборони Майдану. Ця назва умовна – далеко не всі вбиті збожеволілим у своїй приреченості злочинним режимом дійсно були активними учасниками структур, що сформувалися за три місяці протестів. Але вона прижилася. Інститутську вулицю, в день бійні 20 лютого залиту кров'ю, пропоную перейменувати на честь Небесної сотні. Упевнений, що коли-небудь покажу своїм дітям на Майдані, відмитому від кіптяви і відновленому після боїв, пам'ятник Небесної сотні. Я покладу на його постамент квіти і невеликий камінь, як прийнято в єврейській традиції, і помовчу, бо молитися я не вмію.

На небі всі рівні. Старі й молоді, університетські інтелектуали і прості роботяги. Хлопчисько, який потайки від усіх вперше прибіг на Майдан і через дві години був убитий снайпером. Активіст УНСО з Білорусі. Українці. Росіяни. Вірмени. Грузини. Євреї.

Іосифа Шилінга добре знали в єврейській громаді Дрогобича. Йому був 61 рік. З дружиною Ганною він виростив двох доньок, у нього залишилося чотири внучки. Будівельник за фахом, в останні роки він їздив на заробітки до Італії, там же працювала його дружина.

Снайпер убив його точним пострілом у голову біля Жовтневого палацу.

Олександра Щербанюка ховали в рідних Чернівцях у вишиванці. У труну поклали протигаз, каску і стос. Він був членом громади «Бейт Симха». Православні священики кількох деномінацій, які не знали про його релігійну приналежність, були готові провести церемонію, але він був похований з молитвою рабина.

Попрощатися з ним вийшли тисячі людей. Центр міста був перекритий для похоронної процесії. Над труною героя грав військовий оркестр, правоохоронці у формі і бійці «Правого сектору» в масках дали в повітря прощальний салют.

Дружина (рука не піднімається написати – вдова) загиблого каже, що намагалася його втримати, сказала, що на Майдані гинуть люди. Він відповів: це не найгірша смерть.

Йому було 46 років. У радянський час Олександр пройшов без єдиної подряпини війну в Афганістані. У нього залишилося троє дітей. Його син навчався в єврейській школі.

З 2004 року він був політичним активістом, очолював первинну організацію партії «Батьківщина». Професійно займався будівельними роботами. Оголошення його фірми «Зодчий», що пропонує ремонтні та оздоблювальні роботи будь-якого рівня складності, висять в інтернеті з його номером мобільного телефону. Але він вже не зможе зняти трубку.

Перша куля вдарила його в ногу, коли він стояв поруч з наметом буковинської організації «Батьківщина» на Майдані. Він впустив щит, і наступна була пущена йому прямо в серце.

Харків'янину Євгену Котляру було 33 роки. Його знали серед лівих активістів та екологів, які боролися проти знищення парків бандитською міською владою. Він працював у сфері промислового альпінізму.

Снайпер убив його на Інститутській. «Праві» і «ліві», молоді і літні, «східняки» і «західняки». Ніхто з них не тримав зброю в руках. Всі вони були вбиті професійними пострілами снайперів, які чудово бачили, в кого вони стріляють.

Цинічна, вже насправді програвша війну з власним народом, влада вбила цих людей, безглуздо і нещадно. Етнічне походження і релігійна приналежність загиблих, звичайно, насправді неважливі. Як неважливий їх вік, стать, політичні погляди, неважливо все, крім того, що вони – герої, котрі загинули за Україну в боротьбі зі злом і несправедливістю. Але штатні пропагандисти Кремля, а також споживачі інформаційної пропаганди, занадто вкорінені в стереотипи, щоб відкрити очі і побачити реальність, досі продовжують повторювати ритуальні завивання про «антисемітизм, бандерівців, які захопили владу, нащадків тих, хто вбивав євреїв у Бабиному Яру». Будь ласка, ткніте їх носом у цей текст. Слава героям!

В'ячеслав ЛИХАЧЕВ

СПІВРОБІТНИЦТВО

БУДЕ В НАС СПІЛЬНА МИРОТВОРЧА БРИГАДА

Міністри оборони України і Польщі домовились про створення спільної з литовцями миротворчої бригади.

Міністр оборони України Михайло Коваль сьогодні, 23 квітня, провів у Львові робочу зустріч з міністром національної оборони Республіки Польща Томашем Сємоняком, під час якої сторони обговорювали питання щодо створення польсько-литовсько-української миротворчої бригади.

«Це була запланована зустріч. Ми провели її в дуже доброзичливій обстановці і при великому порозумінні. Я і мої колеги, які брали участь у цій зустрічі, залишились дуже задоволені», – заявив Михайло Коваль під час брифінгу.

За словами українського міністра оборони, миротворча бригада «буде виконувати ті завдання, коли необхідно буде забезпечити спокій громадян будь-якої держави, в тому числі й України».

«Це дуже важливе питання. Нам потрібно вчитись у наших колег, тому що вони пішли вперед. Ми дещо відстали. Але ми не забуваємо принцип, що і своє не треба цуратись. Ми їм теж дамо дещо, чого немає у них. Тому сьогодні була розмова про співпрацю і про наші плани на три роки наперед», – зазначив Коваль.

Також Михайло Коваль говорив про те, що за пожертви людей Міноборони купуватимуться шоломи, бронежилети і спальні мішки.

Кошти, зібрані громадянами для підтримки української армії, підуть на забезпечення матеріально-технічних потреб Збройних сил. Щодо зброї, то ЗСУ мають усе необхідне озброєння для того, щоб надійно захисти суверенітет держави.

За словами міністра, ці кошти направляються на те, щоб придбати засоби захисту – такі як шоломи, бронежилети. Крім того, закупається велика кількість спальних мішків, а також необхідне гігієнічне обладнання.

«Ми за кожну копійку відзвітуємо. Ці кошти під жорстким контролем керівництва Міністерства оборони і вони підуть тільки на потреби Збройних сил України», – запевнив Михайло Коваль.

ЕНЕРГЕТИЧНА БЕЗПЕКА

ЕНЕРГОАТОМ ТА WESTINGHOUSE ПРОДОВЖИЛИ ДОГОВІР ДО 2020 РОКУ

Наталка ПРУДКА

НАЕК «Енергоатом» та американська Westinghouse 11 квітня домовилися продовжити ще на 5 років – до 2020-го – діючий контракт на постачання ядерного палива для українських АЕС. Перше завантаження палива відбудеться наприкінці цього року – на початку 2015-го, – повідомив голова Держатомрегулювання Сергій Божко.

Співпраця з Westinghouse унеможливить залежність України від монопольного постачальника – підрозділу ТВЕЛ компанії «Росатом». Виконавцем договору, як і раніше, буде шведський підрозділ WestinghouseElectricSwedenAB. Пролонгація договору, за словами президента WestinghouseElectricCompany Дені Родеріка, «стала свідченням якості нашого продукту, а також ще одним підтвердженням, що з його використанням на Южно-Українській АЕС (ЮУАЕС) не було ніяких проблем. Це довела і спільна інспекція «Енергоатома» та Westinghouse. Сторони підтвердили: паливо Westinghouse може безпечно використовуватися, незважаючи на деякі проблеми з паливом компанії-конкурента».

Намагання України і надалі диверсифікувати поставки ядерного палива зумовило черговий вибух в інформаційному просторі з боку російських атомників. Вони впевнені: якщо на українських АЕС стоять реактори радянського проекту, то потрібно використовувати лише російське паливо, спеціально сконструйоване для власних реакторів. Водночас американський дизайн, на думку російських вчених, може призвести до виходу з ладу реакторів українських АЕС. Голова корпорації «Росатом» Сергій Кірієнко навіть заявив, що вибір американського партнера нібито зумовлено політичним рішенням. Хоча насправді два світові лідери змагаються за потужний ринок ядерного палива в Україні.

Щоб знайти золоту середину в цій непростій суперечці, та ще й на тлі військового вторгнення Росії в Україну, варто згадати довготривалу історію співпраці з американською Westinghouse, початок якої закладено ще за часів президентства Кучми з метою забезпечити альтернативні поставки палива для наших атомних енергоблоків. Світовий досвід свідчить: ні в якому разі атомна енергетика держави не може залежати лише від одного постачальника палива. Для України – це питання енергетичної безпеки, адже нині

15 ядерних енергоблоків виробляють майже половину всієї електроенергії.

В 1999 році компанія Westinghouse стала співзасновником Центру проектування активних зон на базі Національного наукового центру «Харківський фізико-технічний інститут». У результаті коштом американської сторони Україна отримала науковоємні технології з проектування ядерного палива, активних зон реакторів, аналізу безпеки, ліцензування та використання ядерного палива. Це й стало початком Проекту «Кваліфікації ядерного палива для України», що реалізується відповідно до угоди між урядами України та США від 2000 року та має на меті диверсифікувати поставки ядерного палива.

Експеримент почався в серпні 2005 року – тоді на 3-ій енергоблок Южно-Української АЕС були завантажені перші 6 паливних збірок ТВС-Wамериканської Westinghouse, які працювали поруч з російськими касетами. В березні 2008-го «Енергоатом» підписав з WestinghouseElectricSwedenAB комерційний контракт на забезпечення протягом 2011–2015 років свіжим ядерним паливом від 3-х до 6-ти енергоблоків з реакторами типу ВВЕР-1000 (нині цей контракт продовжено до 2020 року).

У серпні 2009-го американці надали ще 42 паливні касети для 3-го блоку ЮУАЕС, які до кінця березня 2010-го були повністю завантажені в реактор. Тоді президент «Енергоатома» Юрій Недашковський заявив, що цей проект «став найуспішнішим серед усіх міжнародних проектів, реалізованих в українській атомній енергетиці». Фінансування здійснювалося в межах Міжнародної програми з ядерної безпеки США.

У лютому 2010 року завершилася дослідно-промислова експлуатація перших 6-ти касет ТВС-W(2005-2009) на 3-му блоці ЮУАЕС, що дала високі експлуатаційні результати. В подальшому ТВС-W буде відправлено до Централізованого сховища відпрацьованого ядерного палива (ЦСВЯП), що планується збудувати на майданчику Чорнобильської АЕС (цей проект практично повністю зупинено попередньою владою).

За підсумками експерименту комісія НАЕК «Енергоатом» за згодою з Держатомрегулювання (керувала Олена Миколайчук) видала акт про підтвердження відсутності будь-яких перепон для подальшого завантаження американських паливних касет. Тоді ж Ю.Недашковський висловив сподівання, що «процедура ліцензування палива ТВС-W буде успішно завершена, після чого розпочне діяти комерційний контракт з Westinghouse. Можливо, це будуть документи на промислову експлуатацію, а може просто розширять дослідно-промислову експлуатацію», – сказав тоді глава компанії. Але подальша співпраця з американцями пішла за дещо скоригованим сценарієм.

На початку 2011 року в межах діючого комерційного контракту з Westinghouse завантажено першу партію ядерного палива ТВС-W в 3-ій блок реактора ЮУАЕС – у його активній зоні було розміщено (поруч з російськими) 84 касети, тобто, більше половини від загальної кількості паливних збірок (всього в активній зоні реактора знаходиться 163 збірки).

У травні 2011-го надходить і друга комерційна партія палива ТВС-W, призначена для активної зони енергоблоку №2 ЮУАЕС. Отже, на двох блоках триває дослідна експлуатація ТВС-W. Але у квітні 2012-го під час перевантаження палива на енергоблоках №2 і №3 було виявлено паливну збірку виробництва «Westinghouse» з пошкодженими дистанціонуючими решітками. І хоча пошкодження були виявлені лише на елементах каркасу і не мали жодного дефекту на паливних стрижнях, в яких розташовані уранові таблетки, в інформаційному просторі зчинився шалений галас. Але не було розгерметизації касет, а значить, не було виходу радіації. Проте з огляду на радіаційну безпеку «Енергоатом» ухвалює рішення не завантажувати більше свіже паливо ТВС-W, а тому подальше підживлення активних зон цих блоків здійснюється російським паливом, що було у резерві. Водночас на цих же блоках триває подальша експлуатація американських касет, відповідні дозволи про що були надані Держатомрегулювання.

Для розслідування причин пошкодження американських касет ТВЗ-W на енергоблоках №2 та №3 Южно-Української АЕС було створено міжвідомчу комісію за участю спеціалістів «Енергоатома», Westinghouse, Харківського фізико-технічного інституту та Держатомрегулювання (як спостерігача). В середині липня 2012-го комісія завершила розслідування. Встановлено, що причиною пошкодження касет стали конструктивні недоліки. Комісія розробила відповідні заходи з доопрацювання конструкції ТВЗ-W, а також коригування процедури транспортно-технологічних операцій з ядерним паливом. Тоді ж вирішили: подальша експлуатація стане можливою лише за умови доопрацювання конструкцій ТВЗ-W, і це станеться 2014 року. Отже, все йде за раніше затвердженим планом.

У коментарях «Урядовому кур'єру» новопризначений голова Державної інспекції ядерного регулювання України Сергій Божко повідомив, що дійсно завантаження свіжого ядерного палива американського виробництва відбудеться наприкінці 2014 – на початку 2015 років.

ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ

«БАТЬКІВЩИНА» ХОЧЕ ПРОЗУМІТИСЯ... З ТЕРОРИСТАМИ?

Лідер «Батьківщини» Юлія Тимошенко підготувала «протокол про взаєморозуміння», який вже передала на розгляд терористам, які 6 квітня втретє захопили приміщення Донецької обласної ради, де також розміщена обласна державна адміністрація. Про це Ю.В.Т. повідомила журналістам на прес-конференції в Донецьку 22 квітня в готелі «Вікторія». Згідно з протоколом, «Батьківщина» через фракцію в парламенті зобов'язується провести децентралізацію влади, задовольнити вимоги щодо статусу російської мови, ліквідацію обласних і районних державних адміністрацій і передачу їх функцій виконкомам. Партія також обіцяє внести і проголосувати за закон про амністію всіх мирних протестувальників. У протоколі зазначено, що в разі підписання керівники проголошеної так званої «Донецької народної республіки» зобов'язуються звільнити будівлю і негайно здати незареєстровану зброю. За словами Тимошенко, цей документ уже передано бойовикам і сьогодні ввечері «з цього приводу буде вестися дискусія». Вона уточнила, що веде переговори з представниками так званої самопроголошеної «Донецької народної республіки», тобто з фірмою «Рога і копита». При цьому Ю.Тимошенко заявила, що федералізація України неприпустима.

Про «готовність» терористів до запропонованого лідером «Батьківщини» компромісу свідчить факт перенесення місця проведення прес-конференції Юлії Тимошенко. Спочатку тиск на журналістів планувався біля захопленого будинку Донецької ОДА. Там журналістів стали оточувати невідомі особи в комуфляжі та балаклавах, бити камери і вимагати припинити зйомки. Тому прес-конференція була перенесена в готель «Вікторія». Як пояснила Тимошенко, зміна місця зустрічі відбулося «із – за агресивних дій людей, які скоюють за гроші імітацію сепаратистських дій».

На прес-конференції прозвучало питання відносно того, що влада веде переговори тільки з терористами і чому ніхто не чує іншу від боєвиків сторону. Тимошенко погодилась зустрітись з громадськими організаціями та політичними партіями Донеччини, які виступають за єдину Україну, та вислухати їхні вимоги.

Марія ОЛІЙНИК

ЦІКАВА ДУМКА

УКРАЇНА МОЖЕ СТАТИ ДРУГОЮ КАЛІФОРНІЄЮ

В України є величезний економічний потенціал, реалізація якого дозволить їй досягти такого ж успіху, як, наприклад, Каліфорнії. Про це заявив глава Американської торгової палати Бернард Кейсі в інтерв'ю УНІАН.

За його словами, в січні він «залишив Кремнієву долину в Каліфорнії і приїхав в Україну з метою перетворити країну в «східну Каліфорнію».

«Каліфорнія і Україна схожі за територією, населенням, розвитком таких секторів, як сільське господарство, харчова промисловість, інформтехнології, енергетика і навіть освоєння авіації і космосу, не кажучи вже про освоєння надр», – розповів Кейсі.

Він нагадав, що використання такого потенціалу «дозволило Каліфорнії наблизитися за рівнем ВВП до 10 провідних економік світу», що під силу і Україні.

Кейсі вважає, що грошей МВФ Україні має вистачити для стабілізації ситуації, а для економічного зростання слід не позичати гроші, а залучати інвесторів.

«Що потрібно українській економіці для росту? Капітал від стратегічних інвесторів, венчурний капітал, інституційні вкладення і вливання на рівні корпорацій і фірм в конкретні виробничі проекти», – вважає він.

Кейсі закликає інвесторів вкладати «в IT, аерокосмічну галузь, сільське господарство, харчову промисловість, енергетику, транспорт, логістику, видобуток мінресурсів». «Використовуйте високий рівень освіти українців, працюйте по аутсорсингу, заводьте сюди свої дослідницькі потужності. Беріть участь у приватизації», – закликав він.

Кейсі поділився першими успіхами із залучення серйозних інвестицій в Україну. Він розповів, що в Україні стартує «вже цього року довгостроковий спільний проект в аерокосмічній сфері з підприємствами Харкова і Дніпропетровська».

«Мова йде про комерційні розробки з освоєння космосу. Обсяг передбачуваних інвестицій – близько десяти мільярдів доларів, на кону створення тисяч нових робочих місць до 2020 року», – розповів Кейсі.

Такі ж проекти, за його словами, обговорюються у сфері електроенергетики, важкого машинобудування.

Оптимістичні прогнози глави Американської торгової палати Бернарда Кейсі додають українцям упевненості. Справді, чому б нам не стати другою Каліфорнією, коли в нас для цього є всі підстави? Щедра природі, талановиті і працьовиті люди, наукова еліта – запорука розквіту України в майбутньому. А якщо скористатися світовим досвідом, то для початку можна розбудувати на берегах Дніпра «східну Каліфорнію», а далі – досягти неймовірних успіхів – скільки сягне людський розум у своїй винахідливості й творчості. Українці – не простий народ! Ще заявить він про себе світові нечуваними відкриттями – у медицині, космонавтиці, археології… А поки що побажання: шануймося, бо ми того варті.

За матеріалами ЗМІ
Українська правда

АКЦЕНТИ

ЗВІР ІЗ БЕЗОДНІ: ВІД ГІТЛЕРА ДО ПУТІНА

Напад Росії на суверенну територію України – Крим – багато хто з політичних діячів та аналітиків порівнює з агресією Гітлера проти Чехословаччини та аншлюсом Австрії 1938 р. Аналіз безпрецедентних в історії новітньої Європи дій Путіна свідчить про вражаючі подібності між стратегією нацистського фюрера та сучасного кремлівського вождя, незважаючи на певні скориговані часом відмінності.

Юрій ЩЕРБАК

ТЕОРІЇ ГІТЛЕРА...

1940 року, коли вже розгоралося полум’я Другої світової війни, а Сталін ще був союзником фюрера, в Лондоні вийшла книжка «Говорить Гітлер» («Hitler speaks»). Через рік було надруковано нову книжку «Звір з безодні» («The Beast from the Abyss»). Автор – блискучий німецький письменник, музикознавець, колишній відомий нацист, у 1933–1934 рр. президент сенату «вільного міста Данцига», політемігрант Герман Раушнінг. Першу книжку складають майже документально записані розмови автора з Гітлером, який, довіряючи Раушнінгу, ділився з ним своїми сокровенними ідеями і планами, що й сьогодні, через 80 років, не втратили своєї актуальності – як показує це агресія Росії проти України.

Друга книжка – аналіз дій нацистів, які, використовуючи слабкість і роз’єднаність демократичних сил Заходу, завдали руйнівних ударів «старій Європі» та її цінностям.

Зі сторінок книжки Раушнінга представ «інший Гітлер» – не той божевільний невіглас чи знавіснілий психопат, до образу якого ми звикли, дивлячись примітивні пропагандистські фільми, а інфернальний геній Зла, Сатана – новатор, креативний винахідник найсучасніших руйнівних політичних і військових технологій, які дозволили Гітлеру захопити пів-Європи підступом і погрозами, «м’якою» націоналістичною силою німецької діаспори і твердою силою танкових дивізій Вермахту – при розгубленості та прямому сприянні демократичних урядів Заходу.

Наскільки ці ідеї резонують із сучасним світоглядом Путіна, читач може зробити самостійний висновок (цитується по російському виданню обох книжок Раушнінга, Москва, МИФ, 1993):

«Я готов гарантировать любые границы, подписывать пакты о ненападении и договоры о дружбе с кем угодно... Любой пакт рано или поздно нарушают или признают недействительным».

«Если немецкий народ хочет быть глобальным народом, а не населением государства на европейском континенте – а он непременно должен стать глобальным народом, чтобы выстоять в борьбе, – то он должен требовать полноты государственного суверенитета и независимости».

«Политические успехи, за которые мне приходится бороться, всегда зависят от планомерного разложения и коррумпирования собственников и власти предержащих. Экономические войны, любовные игры и честолюбие – то есть желание властвовать – вот три основных диапазона».

«Моя тактика – планомерное расширение парализующей растерянности и разобщение нации».

«Наша основная война... должна закончиться еще ДО начала военных действий».

«Если я возьмусь воевать... то в один прекрасный день я просто введу войска в Париж. На них будет французская форма. Они будут маршировать по улицам средь бела дня. Никто не задержит их... Они займут министерства, парламент... Я уже давно связан с людьми, которые образуют новое правительство. Правительство, которое мне подходит».

«У нас будет достаточно добровольцев, таких как наши штурмовики – молчаливых и готовых к самопожертвованию. Мы перебросим их через границу в мирное время. Никто из них ничем не будет отличаться от обычного туриста... Мы высадимся на аэродромах. Наша стратегия – уничтожать врага изнутри, чтобы он сам себя побеждал».

«Перед тем, как задействовать армию, мы будем вести психологическое ослабление врага посредством пропаганды. Враждебный народ должен быть деморализован и готов к капитуляции, и только потом можно будет думать о военных действиях».

«Во вражеской стране у нас повсюду есть друзья, которые помогут нам... Смятение, внутренняя борьба, нерешительность, панический страх – вот наше оружие».

«Если враг внутренне деморализован, если он стоит на пороге революции, если ему угрожают народные волнения – тогда время пришло. Один единственный удар уничтожит его».

«Ничто меня не испугает. Никакие так называемые нормы международного права. Никакие договоры не удержат меня от того, чтобы использовать предоставившееся мне преимущество».

...ТА ПРАКТИКА ФЮРЕРА

До «класичного репертуару» Гітлера напередодні Другої світової війни (1939) належить захоплення окремої незалежної країни, члена Ліги Націй – Австрії (1938), окремої частини незалежної країни (Судетська область Чехословаччини – 1938), спроба захоплення окремого «міста німецької слави» Данцига (Гданськ) – 1938–1939 рр., яка, власне, формально призвела до початку Другої світової війни.

АВСТРІЯ. Ще перед Аншлюсом Муссоліні 1936 року заявив, що німецький характер Австрії потребує того, щоб ця країна стала сателітом свого СТАРШОГО БРАТА.

12 лютого 1938 р. Гітлер заявив канцлеру Австрії Шушнігу: «Я вважаюся вождем всіх німців не тільки в Райху, а й у цілому світі». Він висунув проект німецько-австрійського МИТНОГО СОЮЗУ, вимагав створення військового союзу і підпорядкування австрійської закордонної політики Німеччині.

Виступаючи 10 лютого 1938 р. в райхстазі, фюрер заявив: «Німеччина не може бути байдужою до долі 10 млн німців, що проживають у двох сусідніх країнах (Австрія, Чехословаччина). Німецький уряд буде прагнути до об’єднання цілого німецького народу».

Боївки гітлерівців у Відні та інших містах Австрії спровокували криваві зіткнення. Пронімецькі маніфестації відбувалися під гаслом: «Один народ – одна держава!» Молодь у мундирах СА і СС вивішувала прапори зі свастиками, нищила державну символіку Австрії. Для недопущення проголошеного канцлером Австрії Шушнігом плебісциту «За вільну німецьку католицьку Австрію» Гітлер оголосив ультиматум із вимогою відкласти плебісцит, легалізувати НСДАП, визнати СС і СА допоміжними підрозділами австрійської поліції. У Гітлера в Австрії був свій гауляйтер Зейс-Інкварт – як у Путіна в Криму Константинов і Аксьонов.

12 березня 1938 р. сто тисяч солдатів Вермахту, 800 танків, 700 літаків вдерлися до Австрії. У останньому зверненні до народу канцлер Шушніг сказав: «Ми поступаємося під тиском сили. Не хочемо проливати німецьку кров (!). Тому війську дано наказ – не чинити опору».

У зверненні Гітлера до австрійців, зачитаному Геббельсом, були такі слова: «Танкові підрозділи, піхотні дивізії, формування СС та ескадрильї німецьких літаків, запрошені націонал-соціалістичним урядом у Відні (тобто самозванцями. – **Ю.Щ.**), гарантуватимуть австрійському народові можливість вільного (!) вибору, вирішення шляхом справжнього (!) плебісциту свого майбутнього».

«Плебісцит», що відбувся в окупованій Австрії, показав результат, навіть вищий за «референдум» у Криму: за аншлюс проголосувало 99,7% виборців (!) «Оригінальним» було питання плебісциту: «Чи визнаєш нашого вождя Адольфа Гітлера – і тим самим возз’єднання 13 березня 1938 року Австрії та Німеччини?»

СУДЕТИ. У Судетській області Чехословаччини проживало 3,5 млн німців. Усього в країні нараховувалося 6,8 млн чехів, 2,7 млн словаків, 700 тис. угорців, 470 тис. українців, 160 тис. поляків. Не дивно, що Гітлером був розроблений план знищення ЧСР у два етапи. 1) Захоплення «братніх» Судетів. 2) Знищення цілої Чехо-Словацької держави.

25 березня 1938 р вождь судетських німців Генляйн висунув... що б ви думали? Правильно: вимогу ПЕРЕБУДОВИ Чехословацької держави, визнання нею територіальної автономії (читай – федералізації).

Як Путін не вважає Україну суверенною державою, так і Гітлер називав ЧСР «ефемерним, тимчасовим штучним утворенням», яке має ось-ось розвалитися. Члени німецької партії Генляйна мали в нижній палаті парламенту ЧСР 55 місць, у сенаті – 26. У німецькомовній пресі лилися крокодилячі сльози з приводу нещасної долі німців, утискуваних чехами, поширювалися заклики «визволення» страждаючих судетських братів. У прилеглих до Судет районах Баварії та Австрії в бік чехословацького кордону сунули танкові й механізовані війська, артилерія, стрілецькі підрозділи, тилові частини. Командування Вермахту, звісно, заперечувало факт концентрації військ.

Коли уряд ЧСР у відповідь на збройні провокації німців оголосив часткову мобілізацію, Гітлер висунув такі вимоги:

– проголошення територіальної автономії судетських німців;

– проведення плебісциту в ЧСР у справі державної приналежності інших меншин;

– нейтралізація (!) Чехословаччини на взірець Швейцарії або приєднання Судетів до Райху.

За місяць до Мюнхена Англія і Франція покірливо погодилися з цими вимогами.

Уряд Чехословаччини пішов на великі поступки, зокрема у мовному питанні, прийнявши т.зв. Статут меншин. Кримчеської мови, дозволялося вживання в урядових інституціях і судах мови тієї меншини, яка становила не менше ніж 15% від загальної кількості населення території. Німцям призначалося 28% посад у державних установах. Ці пропозиції були відкинуті й висунуто вимогу виселення із Судетів чеського населення. Загони СС, СА, відділення НСДАП і гестапо були створені в Судетах. Сьогоднішні переселенці з Криму можуть уявити трагедію чехів, яким довелося кидати рідні домівки і землю, де народилися.

На партійному з’їзді в Нюрнбергу у вересні 1938 р. Гітлер заявив: «Не для того Провидіння створило 7 млн чехів, щоб пригнічувати 3,5 млн судетських німців! Не дозволимо загинути судетським німцям!»

За кілька годин після виступу фюрера почалося збройне повстання в Судетах. Масові демонстрації супроводжувалися стріляниною та насильством, всюди вивішувалися прапори зі свастикою.

Зворушливим (і повтореним у Криму) стало гасло: Lieber Hitler, mach uns frei von der Tschechoslovakei! – «Любий Гітлер, звільни нас від Чехословаччини».

Година ганьби і трагедії демократично-ліберальної Чехословаччини пробила – і водночас це була година ганьби Англії та Франції, похмура прелюдія Другої світової війни.

ДАНЦІГ (ГДАНСЬК). Останнім актом «мирної» європейської трагедії стала вимога Гітлера до Польщі – приєднати Данціг до Райху. Ідеологічно підставою стала програма НСДАП, написана під диктовку Гітлера: «Вимагаємо об’єднання всіх частин Німеччини з метою створення великої німецької держави. Всі люди, в жилах яких пливе німецька кров, навіть якщо живуть тепер під данським, польським, чеським, французьким чи італійським пануванням, повинні бути включені до єдиного німецького Райху». Методологія реалізації цієї програми була проста: спочатку висувалися вимоги культурної, мовної автономії, згодом – територіальної, в межах якої починали діяти місцеві штурмовики – так звані загони самооборони, підрозділи СА і СС. Німецькі організації за кордоном Гітлер називав «лінією фронту німецького бойового руху». Звертаючись до німецької п’ятої колони, він казав: «Ви перші представники нашої армії. Ви повинні маскувати наші приготування до атаки».

Уже в роки Другої світової війни, оцінюючи угодовську політику свого попередника Чемберлена щодо умиротворення Німеччини, В. Черчилль писав: «Англія повинна була вибирати між війною і ганьбою, її міністри обрали ганьбу, щоб невдовзі одержати війну».

ПУТІН ЯК УЧЕНЬ ГІТЛЕРА

Міністр фінансів ФРН Вольфганг Шойбле порівняв анексію Криму із захопленням Судетів 1938 року, що викликало невдоволення канцлера Ангели Меркель. Зрозуміло, що, добре знаючи «друга Владіміра», Меркель не може порівняти його, корупціонера й мільярдера, плейбоя, крутого мачо і посереднього чекіста андроповського розливу з гігантською зловісною постаттю тевтонського ідейного Сатани, який організував Голокост, пролив ріки крові і призвів Німеччину до катастрофи. Воістину незрівнянні масштаби особистостей та їх значення для історії.

Але здрібніння сьогоднішніх володарів світу в порівнянні з 1940-ми роками не означає, що дехто з них не приміряє на себе тихцем сталінську шинель чи гітлерівський плащ.

Існує жорстка логіка диктатури, спільний алгоритм агресії та загарбання чужих територій, безправного переділу державних кордонів і знищення суверенітету незалежних країн.

Путін, ставши на шлях побудови особистої диктатури в Росії, поставивши перед собою параноїдальну мету відновлення російсько-совєтської імперії (або її карикатурної ампутованої подобизни), проголосивши право Кремля на перегляд кордонів і однобічну денонсацію міжнародних угод та договорів, уподібнився до Гітлера або, як коротко і зрозуміло сказав російський публіцист Борис Соколов «Путин – это Гитлер сегодня» (Грани. Ру. 25.03.2014.)

Слова Путіна про російський народ, як «найбільш поділений народ у світі» (!!) – чому не Корея? – **Ю.Щ.**), повністю повторюють риторику Гітлера і створюють небезпечний прецедент для країн Балтії, Білорусі, Казахстану та інших країн, не кажучи вже про Україну, де войовничі російські меншини можуть почати (навіть без згоди Кремля) війну за самовизначення. Погрози Путіна на адресу «націонал-зрадників» (тобто російських опозиціонерів) дослівно повторюють інвективи Гітлера щодо National verrater з його «Майн камф».

Зруйнувавши всю систему європейської безпеки, знищивши вестфальський, післяялтинський і постгельсінський світоустрої, побудовані на принципі недоторканості державних кордонів, Путін, як і Гітлер, відкрив скриню Пандори – і для Європи і всього світу, і для Росії.

На тлі бурхливих світових протестів і провального для Росії голосування в ООН, коли Генеральна асамблея засудила агресію Путіна 100 голосами проти 11, у Москві пролунав голос на захист Гітлера. Треба визнати, що це – нове слово в постсовєтському «гітлерознавстві», більш ніж переконливе схвальне порівняння збирача російських земель Путіна з Гітлером.

Йдеться про статтю «Наши Передоновы» відомого україножера і грузиноненависника Андраніка Міграняна, нині – голови нью-йоркського представництва Інституту демократії та співробітництва (!), опубліковану в газеті «Известия» (3.04.2014) – органі «Газпрому» (тобто Кремля).

«Нужно отличать Гитлера до 1939 года и Гитлера после 1939... Пока Гитлер занимался собиранием земель...и если бы он...был славен только тем, что без единой капли крови объединил Германию с Австрией, Судеты с Германией, Мемель с Германией, фактически завершив то, что не удалось Бисмарку, и если Гитлер остановился бы на этом, то остался бы в истории своей страны политиком высочайшего класса...ни для кого не секрет, что собиратели земель в истории каждого народа занимают почетное, важное место в национальном пантеоне героев (!)»

Хотілося б, щоб пані Меркель, а з нею й увесь німецький народ прочитали ці слова і вдумались у те, що відбувається сьогодні з Росією та її вождем, який разом із Гітлером претендує на «почесне місце в національному пантеоні героїв».

ЗВІР ІЗ БЕЗОДНІ. СПОГАД 2001 РОКУ

...У серпні 2001 року я приїхав з Канади на кілька днів до Києва на святкування десятої річниці Незалежності України. Я супроводжував офіційного представника Канади на це свято – колишнього генерал-губернатора (главу держави), канадську українця Рамона Гнатишина.

Увечері напередодні свята я вийшов на балкон, із якого відкривалася частина Хрещатика і Бессарабська площа. Лагідні передосінні сутінки пригасили яскраві барви сонячного дня – і в цих сутінках було виразно видно групу з дев'ятидесяти чоловіків у чорних костюмах, які тихо посувалися серединою Хрещатика у напрямку Бессарабки. У центрі групи йшов невисокий чоловік, супроводжуваний Віктором Чорномирдіним.

Це був Путін.

Щось зловісне було в ході цих людей (хоча на цей час нічим особливо прикметним підполковник КГБ себе ще не виявив), які неспішно, по-хазяйськи приглядалися до центральної вулиці «матері городів Руських».

Наступного дня я знову побачив Путіна на майдані Незалежності, де стояв він на трибуні, уважно вдивляючись у ходу військового параду та святковий барвистий український концерт на асфальті Хрещатика.

Зловісна метафора історії: Путин стояв і ходив там, де у лютому 2014 р. точилися криваві бої, де падали повстанці, вбиті пострілами п'ятої колони Путіна.

Цей Звір із безодні був на Майдані. Він прагне туди повернутися. Цей «збирач земель» хоче забрати в нас Майдан, забрати Україну, знищити наш народ. Він не заспокоїться, не змириться з програшем. Він люто ненавидить нас і хоче розтерзати. Не маймо ілюзій – він готується до нового стрибка.

Але згадаймо слова Івана Богослова, на які посилався в своїй книжці Герман Раушнінг:

«Звір, якого ти бачив... має прийти з безодні, і ЙДЕ НА ЗАГИБЕЛЬ».

«День», №68, (2014)

МІЙ РІДНИЙ КРАЙ

НАПИЙМОСЯ З КРИНИЦІ ПРЕДКІВ

Леся РУПНЯК

Великдень. Здається, цілий рік наша душа живе в очікуванні цього величного свята Воскресіння. У цей день ми підносимо свої серця до Господа, щоб смиренно сказати: вірую. І сповнитися його духом і благодаттю.

А ще у цей великий день ми сильніше, ніж будь-коли, відчуваємо силу свого родового коріння. Якось один мудрий гуцул сказав мені:

– Я жию від Різдва до Паски – і знов до Різдва.

Я тоді ще пожартувала: добре, мовляв, що так мало маєте клопотів. Але він відповів цілком поважно:

– Клопоту я маю багато, але в такі великі сьвита маю ще й чьис про них подумати.

Тільки через багато років я зрозуміла глибинну мудрість цих слів: свято Бог посилає для того, щоб ми мали можливість зупинитися і оглянутися назад – чи гідно прожили цей час, чи заслужили на цю радість, чи не забули чогось важливого, такого, що може впасти як борг на дітей наших і внуків. У такі моменти ми часто повертаємося спогадом у дитинство, щоб з нього, як доброї води з глибокої криниці, почерпнути силу жити далі.

В останні роки, коли так почали занепадати наші традиції, коли убогість буднів почала мізерніти перед убогістю душі, я часто вдаюся до таких спогадів. Вони допомагають мені віднаходити оті острівки духовності, які з нашою допомогою знову можуть стати материками.

Село П'ятничани на Стрийщині – край мого дитинства – типове галицьке село. Розбудоване, гарне, є газ, електрика. В центрі височіє пам'ятник Кобзареві, збудований уже в незалежній Українській державі. Тепер тут живуть переважно заробітчани. Розпад економіки знову погнав людей у пошуках шматка хліба в далекі краї. Зароблені гроші, як правило, інвестують у розвиток власної держави, рідного села: дають освіту своїм дітям, зводять будинки, розвивають мале підприємництво. Але найголовніше, що люди тут ходять з гордо піднесеною головою, без відчаю і безнадії в очах. Звичайно, мають свої проблеми і біди, але, пожурившись, незмінно закінчують розмову оптимістично: нічого, переживемо, як будемо свого триматися. А «своє» – це традиція, звичай, які тут свято шанують.

Так повелося віддавна, ще з княжих часів. Ніхто вже не пам'ятає, як називалося село, що жило на цьому самому місці. Його спалили татари. Але людям вдалося врятуватися. Вони сховалися в діброві і тут же вчинили раду: збудувати нове село на цьому ж місці. А на знак того, що рішення їх тверде, звели на місці сходин капличку, з-під якої невдовзі забило джерело. Віче відбувалося в п'ятницю, тож село вирішили назвати П'ятничанами. З того часу каплицю постійно оновлюють, відбудовують (цьому не зуміла перешкодити навіть боротьба большевиків з релігією як «опіумом для народу»), а джерело на Йордан освячують.

Збереглася в селі й давня Великодня традиція, про яку власне й хочу розповісти. І не тільки для запозичення, хоч воно й не зашкодить. А щоб ще раз відчути, яка величава містерія духу відбувається в кожному з нас у ці дні, яке магічне дійство відбувається в природі. І все це – в абсолютній гармонії. Ми не завжди можемо осягнути ці процеси розумом, бо наш розум – лише капля в океані Розуму вселенського. Ми приймаємо їх серцем з вірою і любов'ю: Христос воскрес!

А традиція п'ятничанська стосується передусім гаївок. Що б там не було, а гаївки мусять бути. І то в три колії: для дітей, підлітків і «кавалєрки». Пригадую собі, як у дитинстві після урочистого сніданку вдома бабуся брала мене за руку і вела до церкви. Церква в селі тоді не функціонувала. Однак селяни мали ключі і часто збиралися там на Службу Божу, яку самі ж і відправляли, як уміли. На Великдень паску святити їхали до сусіднього Держова, але молитися йшли до рідного храму. Після молитви виходили на церковне подвір'я, яке розквітало, як писанка, барвистим одягом парафіян, дзвеніло радісними дитячими голосами, усміхалося до сонечка навіть, якщо воно ховалося за хмарами і накрапав дощ. Тут ми, дітлахи, діставали від своїх матерів або бабусь перші уроки музики і хореографії. Нас ставили в коло і спершу провадив забаву хтось із старших, а потім, як ми цілком поринали в гру і з гурту виділялися свої лідери, тихенько відходили. Звісно пильні рідні очі не покидали ані на мить, бо, як тільки виникало найменше непорозуміння, біля нас відразу опинявся хтось з дорослих і все знову поверталося на круги своя.

Отакою була народна педагогіка. Таких кіл було кілька, і формувалися вони за віком: від малечі, що ледь зіп'ялася на ноги, до тих, хто невдовзі збирався до першого класу. Число гаївок та ігор, здається, прямувало до безконечності: «Вербовая кладочка», і «Ходить жучок», і «Подоляночка», і «Зельман» і «Кривий танець», бавилися «в ременя», «у яструба» – всього тепер уже й не пригадую. Школярі, незалежно від віку, записувалися в підлітки. Річ у тім, що то був час активного атеїзму і нам, дітям, на Великдень наказували прийти до школи. Уроків, звичайно, не було. Бавилися в якісь ігри або читали чи переказували художні книжки. Але формально мали «пересидіти» той час, коли на церковному подвір'ї наставав пік забави. Цікаво, що вчителька моя, Орися Павлівна Коваль, традиційно проводила з нами бесіду на тему "Українські обрядові пісні", під час якої особливий акцент робила на веснянках, а потім виводила нас на шкільне подвір'я і вчила... гаївок.

У школі ми відбували звичайний робочий день – десь до третьої години по обіді. Біля церкви якраз розпочинався підлітковий «тур» гаївок. Знову бавилися у три кола: за принципом молодша школа, середня і старша. Приходили вчителі, яких зобов'язували чергувати біля церкви, «щоб туди не приходили учні школи». І тоді ми всі – і дорослі, і діти – включалися в гру, правила якої були не писаними, але загальнообов'язковими. Вчителі, і діти робилися «сліпими й глухими» і вдавали, що вони одне одного не бачать, не чують і навіть не знають. Наступного понеділка, вчителька, дивлячись у вікно, запитувала, як ми вчора провели час по обіді. Кожен швидко виголошував своє «алібі» на кшталт «ходили з мамою до тітки», «пас худобу», «вдома читала книжку» тощо, а вона хвалила нас за те, що були слухняними і не ходили до церкви.

Двічі на рік – на Паску і на Різдво – ми переживали мить взаємної брехні, але ні нам, ні вчительці не було за це соромно. Такий був час. А надвечір біля церкви збиралася молодь. Ото вже була забава! Цікаво, що горілкою навіть не пахло. Дійство відбувалося під патронатом дорослих, які тепер уже спостерігали здалека і ставили собі замість навчально-виховної мети «розвідувальну». Адже заповідалося на майбутні подружні пари. Гаївки в П'ятничанах були такими розкішними, що сюди їхали всі, кому хоч раз випадало загостити в село на Великдень, не кажучи вже про місцевих, які «таки мусили бути вдома на Великдень».

Приємно, що ця гаївкова традиція, хоч і підкорегована часом, зберігається у П'ятничанах і донині.

Церква в П'ятничанах Стрийського району

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

У СТОЛИЦІ ПОСТАНЕ ПАМ'ЯТНИК НЕБЕСНІЙ СОТНІ

Міська влада Києва визначилася з тривалістю конкурсу на кращий проект меморіалу Небесної сотні, що планують встановити в центральній частині міста.

За інформацією організаторів конкурсу публічне обговорення програми триватиме до 14 травня, реєстрація учасників – до 16 червня, подача проектів – до 22 серпня, а з 28 серпня по 28 вересня всі роботи будуть оприлюднені.

Кращий проект планують вибрати до 15 жовтня, а вже з листопада почнеться робота над проектом, повідомили на спільній прес-конференції Міністерства культури та КМДА у департаменті архітектури міської адміністрації. Якщо все пройде за графіком, вже до лютого меморіал можна відкрити.

“Вже зібрано багато пропозицій – і за місцем установки меморіалу, і за його загальним виглядом. Ідеологічне та художнє рішення майбутнього пам'ятника вимагає комплексного осмислення всього простору революційних подій”, – говорять в оргкомітеті конкурсу.

Конкурс відкритий і всеукраїнський, тому участь у ньому можуть взяти всі бажаючі, з будь-якого регіону України, а автор концепції не обов'язково повинен бути фахівцем-архітектором.

У рамках конкурсу створено спеціальний сайт – nebesna.kga.gov.ua, на якому люди можуть висловити свої бачення вигляду меморіалу.

Фінансування конкурсу, виготовлення та встановлення меморіалу відбудеться за рахунок благодійників.

ТЕРОР ПРОТИ УКРАЇНЦІВ

РОСІЙСЬКИХ ТЕРОРИСТІВ – ЗНИЩИТИ!

«Депутата з Горлівки жахливо катували. Які ще потрібні жертви, щоб СБУ почала знищувати терористів?», – журналіст, головний редактор Цензор.НЕТ Юрій Бутусов поділився інформацією про вбивство Володимира Рибака та ще однієї людини. Про це він написав у своєму Фейсбуці.

Бутусов зазначив: «Екстрене засідання Кабміну у справі про викрадення і вбивство в Слов'янську двох українців із Донецької області, учасників акції «За єдину Україну!» в Горлівці. Джерело «Цензор.Нет» в МВС каже про подробиці викрадення і вбивства депутата Горлівської міськради від партії "Батьківщина" Рибака, який відкрито вступив у конфлікт з бандитами, котрі намагалися зірвати прапор України, і ще одного українця, тіло якого поки не ідентифіковано. Катували жахливо. Краще ці фото нікому не бачити. Це робили не люди, а звірі. Палили вогнем, різали ножами.... Експерти показують – чисто кавказький почерк. Кавказ у Донецькій області. Є два свідки, які бачили, як катували цих людей в будівлі, яку контролюють «зелені чоловічки», і саме вони охороняли кімнату тортур. Зараз там же, в Слов'янську, зник американський журналіст і ще кілька громадян України…

Я не знаю, які ще потрібні жертви, щоб змусити СБУ виконати нарешті прямий наказ Верховного Головнокомандувача про знищення терористичних груп на Сході України. Інакше навіщо нам Антитерористичний центр СБУ? Інакше керівництво СБУ має складати повноваження і відкривати арсенали народу, який відкрито знищує два введення диверсантів противника. Якщо генерали з антитерористичних сил будуть як і раніше так зухвало пасивні і завтра, то виникає питання – з чийого бюджету вони отримують зарплату? Тоді вони співучасники військових злочинів?»

На брифінгу були названі прізвища спецназівців, які вбили депутата Рибака з Горлівки.

СБУ встановила особи вбивць депутата Горлівської міськради Володимира Рибака. Це громадяни Росії – підполковник Ігор Безлер, який проходив службу в ГРУ Генштабу Збройних сил Росії і був направлений в Україну, і Ігор Стрільцов. Обидва підозрювани оголошено в розшук. Про це на брифінгу в Антитерористичному центрі при СБУ повідомила представник прес-центру СБУ Катерина Косарева.

Володимир Рибак і ще один чоловік, тіло якого поки не ідентифіковано, 19 квітня були знайдені мертвими в Слов'янську. Тіла загиблих понівечені, їх катували зі звірячою жорстокістю. Спочатку криміналісти підозрювали, що вбивці можуть бути кавказцями, судячи з характеру каліцтв, – чисто кавказький почерк. Згідно зі свідченням очевидців, убитих катували у приміщенні, що охороняється «зеленими човічками».

Встановлено, що 17 квітня 2014 року Безлер (позивний «Біс») поставив завдання начальнику самопроголошеної міліції р. Горлівка з нейтралізації В.Рибака, який намагався встановити державний прапор на будівлі Горлівської РДА. Одночасно Безлер дав вказівку члену своєї групи, військовослужбовцю РФ викрасти депутата.Установлено також, що 20 квітня 2014 року Стрільцов (позивний «Стрілок») особисто давав вказівку самопроголошеному мерові м.Слов'янськ В.Пономарьову вивезти зі штабу тіло вбитого Рибака, яку той виконав. У ході розшукових заходів було виявлено відеозапис подій, які мали місце 17 квітня 2014 р. перед адмінбудинком у Горлівці до моменту викрадення. Даний відеозапис підтверджує свідчення свідка.

Громадяни України, люди доброї волі одностайні: з російськими терористами – жодних перемовин. Вони виконують наказ Кремля, знищуючи Україну та українців. Диверсантів треба негайно ліквідувати – якщо в нашій країні ще є чоловіки, спроможні виконувати свій головний обов'язок – захист Батьківщини.

За матеріалами ЗМІ
Ольга ДМИТРЕНКО

РЕЗОНАНС

УКРАЇНЦЕМ Є ТІЛЬКИ ТОЙ, ЧИЇ ДІТИ ВИРОСТАЮТЬ УКРАЇНЦЯМИ

Голова Вінницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів взяв участь у телепрограмі «Політрада», яка транслюється у прямому ефірі Вінницького державного телебачення.

Журналістів зокрема цікавило, чи тільки природній українець може бути українським націоналістом. За визначенням В'ячеслава Березовського це неправильно, адже історія знає багато прикладів безкомпромісної боротьби за українську державність представників інших національностей. Приміром, полковник Легіону Українських Січових Стрільців Василь Вишиваний – ерцгерцог із австрійського імператорського роду Габсбургів, який вивчив українську мову, писав нею вірші, відбував каторгу в російських концтаборах, загинув за нез'ясованих обставин. Це і українська поетеса Олена Теліга – член ОУН, розстріляна у Бабиному Яру німецькими окупантами у 1942 році, яка до свого повноліття українською мовою не володіла, та багато інших.

За твердженням В'ячеслава Березовського, справжнього українця маємо визначати не за принципом зберігання спогадів про те, що «у мене бабушка тоже била украінкай», а за усвідомленим переконанням сучасного громадянина у тому, що «діти мої виростуть українцями». І, таких громадян України стає все більше.

Стосовно так званих «квотних» призначень на керівні посади, то це є ганьбою для сучасного політикуму, коли три опозиційні політичні партії самі себе визначили "святішими від папи римського" і, користуючись узурпованим правом, намагаються заповнювати вакантні посади членами або прихильниками тільки своїх політичних сил, часто ігноруючи відповідність кандидатів майбутній посаді, а головне-державницькому мисленню, розумінню власної ролі у розбудові нового суспільства. Це і стало корінням проблем, які маємо на Сході України, коли особи, яким їхні партійні лідери визначили статус державних керівників насправді не є державниками та адекватними управлінцями складних державобудівничих процесів. Такий принцип є шкідливим для розбудови України.

Несприйняття суспільством таких «квотних» розподілів, які є звичайною політичною дискримінацією, стало підставою підписання звернення від півтора десятка обласних відділень організацій та партій до найвищих державних та обласних посадовців, проте відповідної реакції до цього часу немає. Свій підпис поставив і Вячеслав Березовський як голова ОО КУН.

Визначення поняття сучасного смислу національної ідеї полягає в активній розбудові розуміння українського суспільства незворотності свого поступу у європейському цивілізаційному напрямі, розбудові демократичних устоїв, громадянського суспільства. Тільки такий шлях України забезпечить гідне майбутнє нашим нащадкам, для яких наша держава вже є тією єдиною, в якій вони народились, і яка має стати для них дбайливою матір'ю, зобов'язаною забезпечити своїм молодим громадянам усі можливості для всебічної реалізації.

Перегляд телепрограми за посиланням:https://www.youtube.com/watch?v=Zc3pWu0AVUw

Прес-служба Вінницької ОО КУН

НАША МОВА КАЛИНОВА…

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Пускає міцні корені…	Пускає міцне коріння…
Рух на користь реформ…	Рух за реформи…
Лакомство…	Ласощі…
Лубимець публіки…	Улюбленець публіки…
Міри пожежної безпеки…	Заходи пожежної безпеки…
Жаркий поцілунок…	Палкий (гарячий, пекучий) поцілунок…
Кружевний…	Мереживний…
Крупні підприємства…	Великі підприємства…
Курноса дівчина…	Кирпата дівчина…
Престижний учений…	Авторитетний учений…
Центр заклав своє представництво у Бельгії…	Центр заснував своє представництво у Бельгії…
Здійснюю самі різні ремонтні роботи…	Ремонтую все…
Зробити собі харакірі…	Вчинити харакірі…
Користуються найбільшою увагою…	Привертають найбільшу увагу…
Не мішай мені…	Не заважай мені…
Справ невпроворот…	Справ сила-силенна (безліч)…
Пополам…	Навпіл…
Просто напросто…	Просто (всього-на-всього)…
Скільки годин?..	Котра година?..
Скрупульозно і ретельно вивчав історію…	Скрупульозно вивчав історію…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити тел. (044)353-19-77, моб. (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

ФЕСТИВАЛЬ

Терапія для Донбасу

У Донецьку стартував Український літературний форум

У донецькому просторі арт-території «Ізоляція», де раніше був одноіменний завод із виготовлення ізоляційних матеріалів, а тепер у його стінах панує полігон для сучасного мистецтва, вчора розпочав свою роботу перший український форум письменників «Український літературний фестиваль». Тема дійства, яке триватиме до 25 квітня, – «Мова та насильство». Куратор літфесту, молодий письменник зі Львова Любко Дереш. Серед учасників форуму – письменники Сергій Жадан, Юрій Винничук, Андрій Курков, Василь Шкляр, Наталка Сняданко, Володимир Єшкілєв, Дмитро Стус, Юрій Макаров, Ірена Карпа, Катерина Бабкіна, Марк Лівін та Платон Бєсєдін, журналіст Мустафа Найєм, філософи Мирослав Маринович і Сергій Дацюк, співачки сестри Тельнюк, художники Роман Михайлов, Анна Звягінцева і Микита Кадан. Запланована паралельна програма з показами фільмів, музичними концертами, виставами. Очікуються дискусії на тему «Мова та насильство» в різних ракурсах: «Анатомія насильства», «Насильство та гендер», «Особистість і колектив», «Насильство і медіа», «Насильство і влада».

Любко Дереш зазначив: «Враховуючи політичний контекст, спробуємо збудувати культурну комунікацію в країні, яка допоможе показати, що Донецьк – це Україна. І не тільки територіально, а й у культурному та соціальному вимірах також. Треба робити те, що ти повинен робити. Ми лишаємось оптимістами і віримо в перемогу миру та здорового глузду. Вважаю, що зараз такий фестиваль актуальний як ніколи».

Головне питання форуму Любко Дереш формулює так: «Як пов'язана мова (в широкому розумінні) з проблемою насильства у суспільстві і чи можна, впливаючи на першу, мінімізувати наявність другого?».

«Ще одна задача форуму – показати Донецьк як частину України не тільки територіально, а й культурно. Ми хочемо привнести щось у місто. І ще ми прагнемо зазирнути в майбутнє, прагнемо, щоб Україна мислила себе включеною у світовий контекст».

Наступне число газети «Нація і держава» вийде 8 травня 2014 року.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9